Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Ζ΄ ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 81 Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΙΟΥΛΙΟΣ 1911

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,,

ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΚΟ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Διότι οἱ σκύλοι αὐτὴν τὴν ἐποχὴν κρεμοῦν τὴν γλῶσσαν των ἔξω, ἡ ἐποχὴ ὠνομάσθη τῶν κυνικῶν καυμάτων. Δὲν συζητεῖται ὅτι, ὄχι μόνον οἱ σκύλοι, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ζῶα ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν πολλὴν ζέστην. Οἱ σκύλοι ἔχουν μόνον αὐτὸ περισσότερον, ὅτι κρεμοῦν τὴν γλῶσσαν των ἔξω, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ τοὺς ἀνακουφίζει μᾶλλον. Ὑπάρχει ἄλλως τε ἡ παρατήρησις ἑνὸς φυσιολόγου, ὁ ὁποῖος βεβαιώνει ὅτι ὁ σκῦλος προβαίνει εἰς αὐτὸ τὸ διάβημα διὰ νὰ κατορθώνῃ ν' ἀναπνέῃ εὐκολώτερον.

Ὁπωσδήποτε νομίζω ὅτι οἱ ἄνθρωποι, προκειμένου νὰ χαρακτηρίσουν μίαν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Φύσις φαίνεται ἀγριωτέρα ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ὑποφέρομεν περισσότερον ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς τρομερωτέρους παγετοὺς τοῦ χειμῶνος, ἔπρεπε νὰ εὕρουν ἕνα ὄνομα μᾶλλον ἀπὸ τὰ δικά των τὰ βάσανα παρμένον. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τὸ εὑρήκαμεν ἀπὸ τοὺς προγόνους μας καὶ τὸ ἀφήσαμεν, ὅπως τόσα ἄλλα πράγματα ποῦ μᾶς διεβιβάσθησαν ὡς παλαιὰ κληρονομία.

Εἰς τὸ μεταξὺ — ἐπαναλαμβάνω — ἀσυγκρίτως μεγαλείτερα εἶναι τὰ δικά μας μαρτύρια ἀπὸ τῶν σκύλων μὲ αὐτὴν τὴν ζέστην. Κανεὶς σκῦλος δὲν ἔπαθεν ἀπὸ ἡλίασιν. Ἐνῷ οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸ Μιλάνον καὶ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην πέφτουν σὰν μυῖγες. Τὸ κτύπημα καταντᾷ κεραυνοβόλον. Οἱ ἀρχαῖοι εἶχαν θλιβερὸν παράδειγμα ἡλιάσεως αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα παιδιὰ τῆς Νιόβης. Ὁ Ἀπόλλων — Ἥλιος τὰ ἐτόξευσε καὶ ἔπεσαν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἡ δὲ δυστυχισμένη μάνα μετεβλήθη εἰς πέτραν. Σήμερον ἡ Ἐπιστήμη εὑρῆκε μερικὰ μέσα νὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τῆς ὀργῆς τοῦ παλαιοῦ θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τὰ ἀνθρώπινα θύματα εἶναι πολυάριθμα εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἐνῷ οἱ σκύλοι βγάζουν ἔξω τὴν γλῶσσαν των καὶ δίδουν τὸ ὄνομά των εἰς τὴν ἐποχήν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ πεθαίνουν ἀπὸ ἡλίασιν.

*

Με ὅλην ἐν τούτοις τὴν ἀφόρητον ζέστην αὐτῶν τῶν ἡμερῶν ἡ Βουλὴ ἐξηκολούθησε τὰς ἐργασίας της καὶ μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔλαβεν ἄφεσιν τῶν ἰδικῶν της ἁμαρτιῶν καὶ τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ τύπου.

Ἐπὶ ἡμερόνυκτα εἰργάσθησαν οἱ βουλευταὶ μέχρις ἐξαντλήσεως. Ἡ ἀνθρωπίνη μηχανὴ ἐκουρδίσθη καὶ ἐγύρισε ὅλους της τοὺς τροχοὺς μέχρι διαρρήξεως. Ὑπάρχουν περιστάσεις ποῦ ὁ ἄνθρωπος γίνεται δυνατώτερος ἀπὸ τὸ ἀτσάλι. Ὁ Ἄγγλος ναύαρχος, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι δὲν φοβεῖται τὴν φθορὰν τῶν λεβήτων τοῦ στόλου, ὅταν δὲν ἔχουν φθαρῆ οἱ ἄνθρωποι, εἶχε πολὺ δίκαιον. Κανένα ἀνθρώπινον κατασκεύασμα δὲν ὑπολογίζεται ὅσον ὁ ἴδιος κατασκευαστής, ὁ ἄνθρωπος.

Εἰργάσθησαν λοιπὸν μέχρις ἐξαντλήσεως οἱ πατέρες τοῦ Ἔθνους καὶ συχνὰ ἡ αὐγὴ τοὺς εὑρῆκε χλωμοὺς καὶ ἐξηντλημένους, ἐπάνω εἰς τὰ πρασινόχροα καθίσματα τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Ἡ ζέστη ποῦ τεντώνει μέχρις ἑνὸς σημείου, ἀλλὰ ἔπειτα παραλύει τὰ νεῦρα, συνετέλεσεν ὥστε νὰ γίνουν μὲν ἐπεισόδια κατὰ τὰς μακρὰς θερινὰς ὁλονυκτίας, ἀλλὰ τὰ ἐπεισόδια αὐτὰ νὰ σταματήσουν εἰς ἕνα σημεῖον· εἰς τὸ σημεῖον ἀκριβῶς τὸ ὁποῖον δείχνει ὅτι ἡ χορδὴ παρέλυσε καὶ ἐχαλαρώθη.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν μακρὰν νυκτερινὴν ἐργασίαν ἀπέμεινεν ἕνας ἰλιγγιώδης ὄγκος νόμων, ἄξιος νὰ φοβίσῃ καὶ τὸν πλέον ἀκούραστον μελετητήν. Τὸ νέον Σύνταγμα δὲν ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῶν πατέρων πάνοπλον ὅπως ἡ Ἀθηνᾶ. Ἴσια-ἴσια ἐχρειάζετο τὰ ὅπλα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἠμποροῦσε νὰ πολεμήσῃ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ ὁ καταστατικὸς χάρτης ἑνὸς κράτους, ὁ σκελετὸς μόνον ὁ ὁποῖος μένει νεκρὸς καὶ ἄψυχος, ἐφ' ὅσον δὲν περιβληθῇ μὲ δέρμα μὲ σάρκα καὶ μὲ ἱστούς. Καὶ ὅλα αὐτὰ εἶναι οἱ νόμοι, τοὺς ὁποίους κατὰ δωδεκάδας ἐξεφούρνισεν ἡ Βουλή, ἐνῷ οἱ ἠλεκτρικοὶ ἀνεμιστῆρες ἐπροσπαθοῦσαν ματαίως νὰ ξηράνουν τὰ μαργαριτάρια, ποῦ ἔσταζαν ἀπὸ τὰ μέτωπα τῶν βουλευτῶν.

Οἱ νέοι νόμοι θὰ καθιερώσουν πραγματικῶς νέαν περίοδον πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου διὰ τὴν Ἑλλάδα; Βεβαίως. Δι' αὐτὸ τοὐλάχιστον ἔγειναν. Τὸ μέλλον θὰ μᾶς βεβαιώσῃ περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Ἄλλως τε ἐδῶ εἴμεθα πάλιν. Ἂν δὲν ἔφθασαν αἱ φλογεραὶ νύκτες τοῦ θέρους μήπως δὲν ἔρχονται τάχα αἱ παγωμέναι νύκτες τοῦ χειμῶνος;

*

Και ἐνῷ οἱ πατέρες τοῦ Ἔθνους ᾐσθάνοντο παραλύοντα τὰ νεῦρα των ἀπὸ τὴν ζέστην καὶ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, μία ἄλλη σωρεία ἀνθρώπων κατόπιν μεγάλης ἐντάσεως ηὐτοκτόνει.

Ἐξηκολούθησαν καὶ αὐτὸν τὸν μῆνα πυκναὶ αἱ αὐτοκτονίαι. Ἡμέρα δὲν ἐπέρασεν χωρὶς μίαν τοὐλάχιστον, ἀλλὰ ἦλθαν ἡμέραι ποῦ εἴχαμεν καὶ ἀπὸ δύο καὶ εἰς ἓν ἡμερονύκτιον ἔγιναν τρεῖς. Ἦσαν δὲ αὐτοκτονίαι πάσης προελεύσεως· διὰ λόγους φιλοτιμίας, καὶ διὰ λόγους οἰκονομικούς, ἐξ ἔρωτος καὶ ἕνεκα ἀσθενείας, ἀπὸ ὑπερένταισιν τῶν νεύρων καὶ ἀπὸ ἀπελπισίαν ἐκ τῆς ἀποτυχίας ἐπιχειρήσεων. Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν κοινότητα τῶν λόγων τῶν αὐτοκτονιῶν εὑρέθη καὶ μία ἐντελῶς πρωτότυπος καὶ ἀνοίγουσα νέαν σειρὰν αἰτίων. Νεαρὸς Ἕλλην ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ηὐτοκτόνησε κατακόψας τὴν κοιλίαν του ὡς Ἰάπων μαχητής, ὅταν δὲ τοῦ ἐζητήθη ἡ αἰτία αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ διαβήματος, ἐκεῖνος ἀπήντησεν ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν αἱμορραγίαν:

— Αὐτοκτονῶ διότι ἔχω τόσας ἡμέρας νὰ ἰδῶ τὴν μαμᾶ μου.

Ἂς ὁμολογήσωμεν ὅτι ὅλοι οἱ αὐτοκτονήσαντες ἀπὸ καταβολῆς κόσμου θὰ ζηλεύσουν τὴν δικαιολογίαν αὐτήν, ἡ ὁποία δείχνει ἐξόχως εὐγενῆ αἰσθήματα, ἀλλὰ καὶ ἔκτακτον καὶ πρωτοφανῆ καὶ νέαν ἐντελῶς ἀντίληψιν τοῦ κόσμου ἐκ μέρους νέου ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ὑποτίθεται τοὐλάχιστον ὅτι ἦτο προωρισμένος νὰ παλαίσῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ ἐχρειάζετο γενναιότητα καὶ ἤθελε θάρρος καὶ τοῦ ἔπρεπεν ἡ μεγάλη αὐτοπεποίθησις τοῦ πολεμιστοῦ. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ὁ λαὸς ἐξέφρασεν ἤδη τὴν γνώμην του ἐπιγραμματικῶς, ὅπως πάντοτε, διὰ τὴν πληθώραν τῶν αὐτοκτονιῶν. Ἓν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀπογεύματα ἔξυπνοι ἐφημεριδοπῶλαι διελάλησαν ὡς ἑξῆς τὰς ἐφημερίδας των.

— Ἐφημερίδες και ἡ . . . . αὐριανὴ αὐτοκτονία! . . .

— Αὐριανή; εἶπε κάποιος. Τί λὲς μπρέ;

— Βέβαια· ἀπήντησεν ἕνας ἐξυπνότατος μικροσκοπικὸς Δημητσανίτης. Σήμερα δὲν ἔγινε καμμιὰ αὐτοκτονία. Ἀλλὰ θὰ γίνῃ αὔριο. Μπορεῖ νὰ περάσουν δυὸ 'μέρες χωρὶς αὐτοκτονία;

*

Ευτυχως τοὐλάχιστον ἔλειψεν εἰς τὸ μεταξὺ ἡ περίφημος καὶ ἱστορικὴ ἀνθισμένη τριανταφυλλιά, ὁ ὀλέθριος φουντωτὸς θάμνος, τοῦ ὁποίου τὸ χῶμα ἐποτίσθη μὲ τὸ αἷμα τόσων ἐρωτευμένων.

Μετὰ τὴν τρίτην διπλῆν αὐτοκτονίαν κάτω ἀπὸ τοὺς κλώνους της ἕνας ὅμιλος εὐθύμων νέων ἐπῆγε καὶ τὴν ἐξερρίζωσε. Εἶχε προηγηθῆ γεῦμα γλέντι καὶ ξενῦχτι, καὶ ἐξημέρωνε πλέον, ὅταν οἱ νέοι ἐσκαρφάλωσαν εἰς τὸν τοῖχον τοῦ Νεκροταφείου καὶ ἀνακαλύψαντες τὸν τρομερὸν θάμνον τὸν κατέκοψαν ἀνηλεῶς. Ὑπάρχει πολλὴ φιλοσοφία εἰς τὸ διάβημα τῶν νέων αὐτῶν. Δὲν εἶναι ἁπλῶς ἀπόφασις ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ εὐθύμου θεοῦ ἔκαμαν μίαν ἐλαφρότητα ἀπὸ ἐκείνας, ποῦ γίνονται εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις. Οἱ νέοι ἐκεῖνοι ἔκαμαν ὅ,τι πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ εἶχε κάμῃ κάποια ἀρχή, κἄποιος ἄλλος ἄνθρωπος, βλέποντες αὐξανόμενον τὸ κακὸν καὶ μεταδιδόμενον τὸ μικρόβιον τοῦ ρωμαντισμοῦ.

Μὲ τὸ ξερρίζωμα τῆς ἀνθισμένης τριανταφυλλιᾶς θὰ παύσουν αἱ αὐτοκτονίαι; Βεβαίως ὄχι. Πρόκειται περὶ κακοῦ, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη μαζῆ μὲ τὴν Ἀνθρωπότητα καὶ ὁ πλέον ἀμείλικτος δικαστὴς τῆς αὐτοκτονίας εὑρίσκει ὅτι, εἰς μερικὰς τοὐλάχιστον περιστάσεις τὸ «ἀπονενοημένον διάβημα», ἂν δὲν εἶναι ἀπολύτως δικαιολογημένον, εἶναι ὅμως ὅπως δήποτε δικαιολογημένον, ὡς ἀποτελοῦν μίαν λύσιν, τὴν μόνην λύσιν, ἐκτάκτως δυσκόλων περιστάσεων, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ εἰς τὴν μονομαχίαν, ἡ ὁποία οὔτε περισσότερον φιλάνθρωπος, οὔτε μᾶλλον λογικὴ εἶναι.

Ὅπως δήποτε ὅμως τοὐλάχιστον θὰ λείψῃ τὸ παράδειγμα τοῦ ὑπερρωμαντισμοῦ τὸ ὁποῖον ἔσυρεν ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ Νεκροταφείου καὶ κάτω ἀπὸ τὴν στενὴν σκιὰν τῆς ἀνθισμένης τριανταφυλλιᾶς τοὺς ἐρωτευμένους. Ἡ μυστηριώδης ἕλξις λείπει τοὐλάχιστον τώρα. Οἱ ἐρωτευμένοι μὴ ἔχοντες ἕτοιμην τὴν τριανταφυλλιὰν νὰ σκιάσῃ τὰ πτώματά των θὰ περιμένουν ὀλίγον, ὡς νὰ εὕρουν μέρος κατάλληλον. Καὶ οἱ περισσότεροι τοὐλάχιστον ἀπ' αὐτοὺς θὰ σώζωνται. Διότι ἡ αὐτοκτονία — ἔλεγεν ἕνας ἔξυπνος Ἕλλην, ὁ μακαρίτης Κλάδος — εἶναι ὅπως τὸ αὐγό: Χρησιμοποιεῖται μόνον φρέσκο. Μόλις περάσουν ὀλίγαι ὧραι, ὁ ἄνθρωπος μετανοεῖ.

Ο ΦΑΛΣΤΑΦΦ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΟΥ 1843. — ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΟΥ 1864. — ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΟΥ 1911.

[Η Βουλή, ἡ ὁποία ἐτελείωσε πρὸ ὀλίγου μόλις τὰς ἐργασίας της, εἶχε συγκληθῆ ὡς γνωστὸν διὰ νὰ ἀναθεωρήσῃ τὸ Σύνταγμα, κατόπιν τοῦ στρατιωτικοῦ κινήματος τῆς 15 Αὐγούστου. Καὶ τὸ ἀνεθεώρησε καὶ ἐξηκολούθησε τὰς ἐργασίας της, διὰ νὰ ψηφίσῃ τοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους ἀπῄτει ἡ νέα τάξις τῶν πραγμάτων. Τὸ καθιερωθὲν Σύνταγμα εἶναι τὸ τρίτον ἤδη Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον θεσπίζεται διὰ τὴν Ἑλλάδα. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Εἰκονογραφημένης» θὰ δώσωμεν ἐνταῦθα πλήρη τὴν ἱστορίαν τῶν τριῶν Ἑλληνικῶν Συνταγμάτων, τὰ ὁποῖα φυλάσσονται ἤδη, χειρόγραφα, εἰς σιδηρᾶν περίκομψον θήκην, κλειομένη ἐντὸς τοῦ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς χαλυβδίνου χρηματοκιβωτίου (ὅρα σελ. 144). Τὰς φωτογραφίας ἔλαβεν ὁ λογιστὴς τῆς Βουλῆς κ. Δημητρακόπουλος, δεξιώτατος ἐρασιτέχνης φωτογράφος, χάριν τῆς «Εἰκονογραφημένης» κατόπιν εἰδικῆς ἀδείας τοῦ Προέδρου τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως κ. Ι. Τσιριμώκου, ἐκ τῶν καλῶν φίλων αὐτῆς. Τὸ χειρόγραφον Σύνταγμα τοῦ 1911 ἐκαλλιγράφησεν ὁ ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῆς Βουλῆς κ. Παπαθανασιάδης].

Η μοναρχία τοῦ Ὄθωνος, ἀσκηθεῖσα κατὰ τρόπον ὄχι πάντοτε ἐπιτυχῆ καὶ ἐπιβληθεῖσα διὰ τῆς βοηθείας τῶν περιστοιχιζόντων τὸν νεαρὸν βασιλέα Βαναρῶν συμβούλων του, ἐγέννησε πολὺ ἐνωρὶς δυσαρεσκείας κατὰ τῆς Δυναστείας, καὶ ἐνωρίτατα ἐπίσης ἐγεννήθη εἰς τοὺς διαπρεπεστέρους ἄνδρας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ ἰδέα ὅτι, ἡ ἀπόλυτος ἐξουσία τοῦ Βασιλέως ἔπρεπε νὰ περισταλῇ ὑπὸ γενικῆς Λαϊκῆς Ἀντιπροσωπείας.

Καθόσον δὲ αἱ δυσαρέσκειαι ηὖξανον κατὰ τοσοῦτον καὶ ἡ ἰδέα τοῦ Συντάγματος ἡπλώνετο ἀπὸ τοὺς διαπρεπεῖς πολίτας καὶ ἀπὸ τὸν λαόν. Οἱ Βαναροὶ ἐγίνοντο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν περισσότερον ἀντιπαθητικοί. Εἰς τὰς ἐφημερίδας ὁ πόλεμος διεξήγετο φανερὰ πλέον ἐναντίον των. Ὁ ἐν Τριπόλει Βαναρὸς ἀνακριτὴς Στρατομάγνερ, ἐνεργῶν ἀνακρίσεις ἐπί τινος ἐγκλήματος, ἔκλεψεν ὅλα τὰ πειστήρια, τὰ ὁποῖα φαίνεται ἦσαν πολύτιμα ἀντικείμενα. Ἀντὶ ὅμως νὰ συλληφθῇ ἢ νὰ δικασθῇ ἐφυγαδεύθη διὰ νὰ καταπνιγῇ τὸ σκάνδαλον. Ὁ τύπος καὶ οἱ ἀντιπολιτευόμενοι εὗρον τροφὴν καὶ μῆνας πολλοὺς ὁ Ὄθων κατηγγέλλετο, ὡς διευκολύνων τοὺς Βαναρούς, ἀκόμη καὶ ὅταν κλέβουν.

Ἀνώτερος δημόσιος ὑπάλληλος μεταβαίνων εἰς τὴν ἕδραν του, εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἤκουσε τὸν ἀγωγιάτην ψάλλοντα:

Ἐνόσῳ ἔχομεν καιρὸν
παρασκευασθῶμεν κατὰ Βαναρῶν.

Αὐτῆς τῆς γενικῆς δυσφορίας ἐπωφελήθησαν οἱ ὑποκινηταὶ τῆς μεταβολῆς, καὶ ὥρισαν χρόνον κινήματος, ἔχοντος σκοπὸν νὰ ἐξαναγκάσωσι τὸν Βασιλέα νὰ παράσχῃ τὸ Σύνταγμα, τὴν νύκτα τῆς 2 πρὸς τὴν 3 Σεπτεμβρίου 1843. Κυριώτεροι μοχλοὶ τῆς κινήσεως ταύτης ἦσαν ὁ συνταγματάρχης Μακρυγιάννης, ὁ ταγματάρχης Σχινᾶς, ὁ Ἀνδρέας Μεταξᾶς, ἀρχηγὸς τοῦ Ῥωσσικοῦ κόμματος, ὁ Ἀνδρέας Λόντος, ἀρχηγὸς τῶν Ἀγγλοφρόνων, ὁ Κανάρης, ὁ Μπότσαρης, ὁ Ζωγράφος, ὁ Σισσίνης, ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Καλλέργη Π. Μαυρομιχάλης καὶ ἄλλοι. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ἐχρειάζετο ἀρχηγὸς τοῦ κινήματος στρατιωτικὸς καὶ ὡς τοιοῦτος ὑπεδείχθη ὑφ' ὅλων ὁ Δ. Καλλέργης, διοικητὴς τοῦ ἱππικοῦ, νέος ἀκόμη — τεσσαρακοντούτης μόλις — τολμηρὸς καὶ γενναῖος ἀνήρ, ἀληθινὸς εὐπατρίδης, ἀσκῶν μεγίστην ἐπιρροὴν εἰς τὸ στράτευμα.

Ὁ Καλλέργης ἐκλήθη ἐσπευσμένως ἀπὸ τὸ Ἄργος καὶ συνενοήθη μὲ τοὺς συνωμότας. Ἐσχεδιάσθη πολιορκία τῶν Ἀνακτόρων, ἐξέγερσις τοῦ λαοῦ, στάσις τοῦ στρατοῦ, ἐξαναγκασμὸς τοῦ Βασιλέως νὰ παράσχῃ τὸ Σύνταγμα. Ἡ Κυβέρνησις καὶ ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔμαθον τίποτε ἀπὸ τὰ σχεδιαζόμενα; Τὸ πρᾶγμα δὲν ἐξηκριβώθη. Μᾶλλον φαίνεται ὅτι ἐγκαίρως ἐπληροφορήθησαν περὶ τῶν συμβαινόντων, ἀλλὰ δὲν ἔλαβαν τὸν καιρὸν νὰ ἑτοιμάσουν ἀντίστασιν.

Τὴν νύκτα λοιπὸν τῆς 2 πρὸς τὴν 3 Σεπτεμβρίου ὁ Καλλέργης, διὰ ν' ἀποκοιμίσῃ πᾶσαν ὑποψίαν, ἐπῆγεν εἰς τὸ θέατρον, ὅπου ἐδίδετο ὁ «Κουρεὺς τῆς Σεβίλλης». Ὅταν ἡ παράστασις ἐτελείωσεν, ὁ Καλλέργης ἔσπευσεν εἰς τοῦ Μακρυγιάννη, ὅπου εἶχεν ἀποφασισθῆ νὰ τὸν περιμένουν οἱ συνωμόται. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἦτο ἐκεῖ καὶ ὁ Μακρυγιάννης ἐπερίμενεν ἥσυχος, ὡς νὰ μὴ ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ τίποτε. Ὀλίγον μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Καλλέργη, ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται καὶ οἱ ἄλλοι συνωμόται. Ὁ Καλλέργης τοὺς ἄφησεν ἐκεῖ καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ πεζικοῦ, ὅπου τὸ τάγμα τοῦ Σκαρβέλη ἦτο ἤδη ἕτοιμον καὶ ἐπερίμενεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἡ Κυβέρνησις εἰδοποιήθη καὶ πυκναὶ περιπολίαι ἤρχισαν νὰ διασχίζουν τὴν πόλιν ἡσυχώτατα κοιμωμένην καὶ μὴ περιμένουσαν τίποτε. Μία ἀπὸ τὰς περιπόλους αὐτάς, ἀνακαλύψασα τὴν κίνησιν τῆς οἰκίας Μακρυγιάννη, ἔσπευσε καὶ τὴν περιεκύκλωσε.

Ὁ Καλλέργης δὲν ἀπεθαρρύνθη. Ἀπὸ τὸν στρατῶνα τοῦ πεζικοῦ μετέβη εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ ἱππικοῦ, ὅπου ἐκτὸς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ ἦσαν συνηγμένοι καὶ ἄλλοι ἀξιωματικοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ διοικητὴς τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς, συνταγματάρχης Σπῦρος Μήλιος. Μὲ ὀλίγας λέξεις ὁ Καλλέργης ἐνεθουσίασε τοὺς ἱππεῖς καὶ ἀνασπάσας τὸ ξίφος καὶ κραυγάσας: Ζήτω τὸ Σύνταγμα! ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς καὶ διέταξε ἕνα λόχον ἀκροβολιστῶν νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν τοῦ οἴκου Μακρυγιάννη, καὶ ἄλλοι νὰ ἀνοίξουν τὰς φυλακὰς τοῦ Μενδρεσὲ καὶ ν' ἀφήσουν ἐλευθέρους τοὺς καταδίκους, μετὰ τῶν ὁποίων νὰ βαδίσωσι πρὸς τὰ Ἀνάκτορα.

Ἐσήμαινεν ἡ πρώτη μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρα, ὅταν ὁ Καλλέργης ἐξεκίνησε μὲ τὸν στρατόν του διὰ τὰ Ἀνάκτορα. Αἱ μουσικαὶ ἐπαιάνιζον, αἱ σημαῖαι ἐκυμάτιζον, οἱ στρατιῶται ἐζητωκραύγαζον, οἱ δὲ πολῖται ἐξυπνῶντες ἔντρομοι καὶ μανθάνοντες περὶ τίνος πρόκειται, ἔσπευδον νὰ ἑνωθοῦν μὲ τοὺς στρατιώτας.

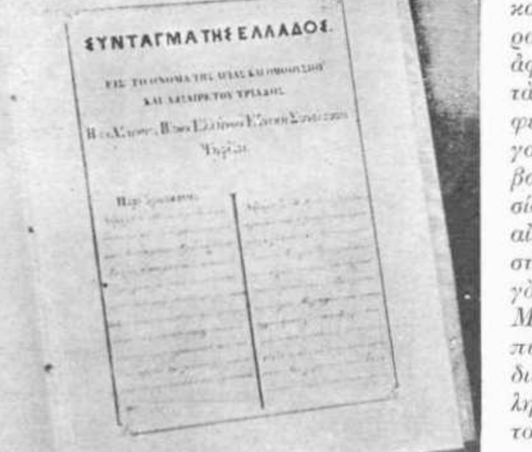

ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1864

Ὁ Βασιλεύς, εἰδοποιημένος πλέον περὶ τῆς στάσεως, εἶχε καλέσῃ τοὺς ὑπουργούς του καὶ εἰργάζετο εἰς τὸ γραφεῖον του, ὅταν στρατὸς καὶ λαὸς κατέλαβε τὴν πλατεῖαν τῶν Ἀνακτόρων. Ἔντρομος ἡ βασίλισσα Ἀμαλία, ἀφυπνισθεῖσα ἀπὸ τὸν θόρυβον καὶ τὰς μουσικάς, ἔσπευσεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Βασιλέως. Ζωηρὸς διάλογος Γερμανιστὶ διημείφθη μεταξὺ τῶν βασιλέων, κατόπιν τοῦ ὁποίου ἀπεφασίσθη νὰ σταλοῦν διὰ νὰ ζητήσουν τὰ αἰτήματα τῶν ἐπαναστατῶν ὁ ὑπασπιστὴς Γαρδικιώτης Γρίβας, καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Βλαχόπουλος. Μόλις ὅμως ἐνεφανίσθησαν εἰς τὰ Προπύλαια τῶν Ἀνακτόρων, ὁ Καλλέργης διέταξε καὶ συνελήφθησαν καὶ ἀπεστάλησαν ὑπὸ συνοδείαν εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ πεζικοῦ.

Ὁ Βασιλεὺς ἔβλεπεν ὅτι τὰ πράγματα εἶχαν προχωρήσῃ πολύ. Ἤδη εἰς τὸν συνηγμένον κάτω λαὸν προσετέθησαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μακρυγιάννη,

λυθείσης τῆς πολιορκίας τοῦ οἴκου του διὰ τοῦ φόνου ἑνὸς ἐνωμοτάρχου καὶ τοῦ τραυματισμοῦ δύο χωροφυλάκων. Ὁ βασιλεὺς μαθὼν καὶ αὐτὸ ἐξῆλθεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ γραφείου καὶ ἠρώτησε τοὺς ἐπαναστάτας τί ζητοῦν.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Καλλέργης, εὐδοκήσατε νὰ παράσχητε τὸ Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον ζητεῖ ὁ λαὸς καὶ ὁ στρατός!

Ὁ Βασιλεὺς ἀπήντησε μὲ πεῖσμα.

— Νὰ διαλυθοῦν καὶ θὰ φροντίσω ἀργότερα!

Ἀλλ' οὔτε ὁ στρατὸς οὔτε ὁ λαὸς διελύετο. Ὁ λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ Σχινᾶς, διαταχθεὶς νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν τῶν Ἀνακτόρων, συνηνώθη μὲ τοὺς ἐπαναστάτας. Μετ' ὀλίγον ὁλόκληρον τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἐλάμβανε θέσιν μεταξὺ τῶν ἐπαναστατῶν, καὶ ἀπηύθυνε προκήρυξιν πρὸς τὸν λαὸν καὶ ἀναφορὰν πρὸς τὸν Βασιλέα ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος, τὴν ὁποίαν ἔδωσε πρὸς τὸν Βασιλέα ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν Κουντουριώτην, τὸν Μαυρομιχάλην, τὸν Ἀλιᾶνα, τὸν Ψύλλαν, τὸν Λόντον καὶ τὸν Προβελέγγιον. Οἱ πρεσβευταὶ ζητήσαντες νὰ διασχίσουν τοὺς ἐπαναστάτας καὶ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἠμποδίσθησαν ὑπὸ τοῦ Καλλέργη.

Ἐξημέρωνε πλέον, ὅταν ὁ βασιλεύς, ἐνδώσας εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν περὶ Αὐτὸν καὶ τὰς παρακλήσεις τῆς βασιλίσσης, ὑπέγραψε Διάταγμα συγκλήσεως τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἡ ὁποία θὰ ἐψήφιζε τὸ Σύνταγμα.

Ἀπὸ τὰ προπύλαια ὁ Κουντουριώτης ἀνέγνωσε συγκεκινημένος τὸ Διάταγμα, τὸ ὁποῖον ὑπεδέχθησαν βροντώδεις ζητωκραυγαί. Οἱ ἐπαναστάται ὅμως δὲν εἶχον ἱκανοποιηθῆ ἀκόμη. Πρωτοβουλίᾳ τοῦ Καλλέργη ἐζήτουν τώρα νὰ ὁρισθῇ ἡ 3 Σεπτεμβρίου «ἡμέρα ἑορτάσιμος διὰ τὸ Ἔθνος» καὶ ν' ἀπονεμηθῇ ἀριστεῖον εἰς τοὺς στασιαστάς. Ὁ Ὄθων ἤκουσε τὰ δύο νέα αἰτήματα μὲ ὑπερτάτην ἀγανάκτησιν. Ἀλλὰ οἱ σύμβουλοί του ἐπέμειναν καὶ πάλιν νὰ μὴν ἀρνηθῇ καὶ νὰ ὑποχωρήσῃ. Καὶ ὁ ἡγεμὼν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὅτι τόσον ἠγάπα τὴν πατρίδα του χωρὶς νὰ κατορθώνῃ νὰ τῆς εἶναι χρήσιμος ὅσον ἤξιζεν ἡ ἀγάπη του, ὑπεχώρησε.

Ὁ στρατὸς καὶ ὁ λαός, ἐντελῶς ἱκανοποιημένοι πλέον, παρήλασαν κάτω ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα, ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καὶ ἡ στάσις ἔληξε.

Τὸ ἀπόγευμα ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῆ ἀπολύτως τίποτε, ἡ μουσικὴ ἐπαιάνισεν εἰς τὴν πλατείαν καὶ ὁ λαὸς ἐπεριπατοῦσεν ἥσυχος, σχολιάζων τὰ γεγονότα, τὴν δὲ 8 Νοεμβρίου συνήχετο εἰς τὸ πρῶτον ἀνάκτορον—οἰκίαν Ἀφθονίδου—ἡ Ἐθνοσυνέλευσις, ἡ ὁποία ἐξέλεγε πρόεδρόν της μὲν τὸν πρεσβύτερον Πανοῦτσον Νοταρᾶν, γραμματέα δὲ τὸν νεώτερον Στέφανον Κοπανίτσαν, καὶ ἤρχιζεν ἀμέσως τὰς ἐργασίας της ἐπὶ τῆς συντάξεως τοῦ Συντάγματος. Αἱ συζητήσεις διήρκεσαν ἀπὸ τῆς 8 Νοεμβρίου 1843 μέχρι τῆς 18 Μαρτίου τοῦ 1844, ὅτε τὸ Σύνταγμα μετὰ δεκατεσσάρων ψηφισμάτων ἐπεκυρώθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, καὶ καθιέρωσε τὸ νέον πολίτευμα, τὴν Συνταγματικὴν Μοναρχίαν.

Τὸ πρῶτον Σύνταγμα ψηφισθὲν ἐν βίᾳ, ἀντίγραφον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξένων Συνταγμάτων, ἀπεδείχθη πολὺ γράγγρα πλῆρες ἐλλείψεων. Ἀπὸ τὴν ἑπομένην τῆς ψηφίσεώς του οἱ πρωτουργοί του μετενόησαν. Ἀνάγκη μεταβολῆς ἐφαίνετο ἐπιβεβλημένη. Ἀλλὰ μία τοιαύτη πολιτικὴ μεταρρύθμισις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνεται συχνή. Καὶ ἐχρειάσθη ἡ τελευταία ἐξέγερσις κατὰ τοῦ Ὄθωνος καὶ ἡ ἐκθρόνισις τοῦ ἡγεμόνος ἐκείνου διὰ νὰ συγκληθῇ νέα Ἐθνοσυνέλευσις, ἡ ὁποία νὰ ψηφίσῃ τὸ δεύτερον Σύνταγμα τοῦ 1864.

Αἱ ἐκλογαὶ τῶν πληρεξουσίων εἶχον ὁρισθῆ καὶ ἔγειναν τὴν 24 τοῦ ἔτους αὐτοῦ, ἀπεφασίσθη δὲ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Σῶμα καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ διὰ νὰ προσλάβῃ ἀληθῶς Πανελλήνιον χαρακτῆρα ὁ καταρτισμὸς τοῦ νέου Συνταγματικοῦ Χάρτου.

Τὴν 10 Δεκεμβρίου ἔγινεν ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τοῦ Σώματος δι' ἁγιασμοῦ ψαλέντος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ὅστις καὶ τοὺς προσεφώνησε καὶ τοὺς ὥρισε, προσωρινὸς δὲ πρόεδρος ἐξελέγη ὁ Δ. Κριεζῆς. Ἕνα καὶ ἥμισυ μῆνα κατηνάλωσαν αἱ συζητήσεις περὶ τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ Σώματος, τὴν δὲ 22 Ἰανουαρίου ἐξελέγη ὁριστικὸς πρόεδρος ὁ Ζαφ. Βάλβης.

Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ Σώματος, ἓν ζήτημα ἦτο φυσικὸν νὰ διαιρέσῃ τοὺς πληρεξουσίους, τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου βασιλέως. Ἐκτὸς ἑνὸς σημαντικοῦ ὑπολείμματος Ὀθωνιστῶν, ὑπῆρχον καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι παρεσύροντο ἀπὸ τὴν ἀντιζηλίαν τῶν Δυνάμεων, τῶν ὁποίων κάθε μία εἶχε καὶ ἰδικόν της ὑποψήφιον.

Διηρημένη ἡ Ἐθνοσυνέλευσις, σπαρασσομένη διαρκῶς ἀπὸ διενέξεις, προυχώρει μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ ἔργον της. Εἰς τὸ μεταξὺ ἐπῆλθεν καὶ ἡ ὀῆξις μεταξὺ Κανάρη καὶ Βούλγαρη καὶ ἔπειτα Κανάρη καὶ Ρούφου διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν διαίρεσιν. Ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως διεξήγετο ἀγὼν ἄγριος καὶ προσωπικός, ἀναρχία ἐβασίλευεν εἰς τὸν στρατόν, οἱ λῃσταὶ εἶχον φθάσῃ εἰς τὰ πρόθυρα τῶν Ἀθηνῶν καὶ δύο ἐπαναστάσεις διεσάλευσαν ἐντελῶς τὴν τάξιν.

Ἀπὸ τῆς 8-11 Φεβρουαρίου ἡ πρωτεύουσα ἐκλυδωνίζετο ἀπὸ τὴν ἀταξίαν, τὰς συγκρούσεις, τὴν ἀναρχίαν. Οἱ σωματάρχαι τοῦ ἐν Ἀθήναις στρατοῦ ὑπέβαλαν ἀναφορὰν εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, διὰ τῆς ὁποίας παρίσταιον οἰκτρὰν τὴν κατάστασίν του. Ἡ ἀναφορὰ ἀνεγνώσθη ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐπέτεινε τὴν γενικὴν ἀγωνίαν. Ἡ ἑνδεκάτη Φεβρουαρίου ὑπῆρξεν ἀγωνιώδης ἡμέρα. Φῆμαι τρομεραὶ διεσταυροῦντο καθ' ὅλην τὴν πόλιν καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος Μωραΐτης, προσπαθῶν νὰ προλάβῃ τὰ πράγματα, ἐκάλεσεν ὁλόκληρον τὴν Ἐθνοφυλακὴν ὑπὸ τὰ ὅπλα καὶ ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν τῆς Πανεπιστημιακῆς Φάλαγγος. Ταὐτοχρόνως κατηρτίσθη ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Α. Κουμουνδούρου, ἡ ὁποία νὰ συμβιβάσῃ τὰ διεστῶτα, ἐσχηματίσθη δὲ νέα Κυβέρνησις μὲ προωθυπουργὸν ἄνευ χαρτοφυλακίου τὸν Ζ. Βάλβην. Τὸ διάθημα αὐτὸ ἔφερε ποθητὸν ἀποτέλεσμα. Ὁ στρατὸς συγκεντρωθεὶς εἰς τὴν πλατείαν τῆς Ὁμονοίας ὡρκίσθη πίστιν εἰς τὴν πατρίδα καὶ ὑπακοὴν εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ἐνώπιον ὅλων τῶν πληρεξουσίων καὶ πλήθους λαοῦ.

Ἐπῆλθον ὅμως τὰ Βερναϊκὰ — αἱ ἀνακαλυφθεῖσαι ἐνέργειαι τοῦ προξένου τῆς Βαναρίας, Βερνάου πρὸς ἐπαναφορὰν τοῦ Ὄθωνος — νὰ ταράξουν τὰ πνεύματα, νέαι ὀχλαγωγίαι ἔγιναν, αἱ συνεδριάσεις τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως παρουσίαζον ἀληθὲς πανδαιμόνιον, καὶ τέλος, ἐνῷ ὁριστικῶς ἐξελέγετο βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ὁ πρίγκιψ Γουλιέλμος - Γεώργιος τῆς Δανίας, ταυτοχρόνως ἐπήρχετο νέα ὑπουργικὴ κρίσις καὶ ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ἐξέλεγε προωθυπουργὸν ἄνευ χαρτοφυλακίου τὸν Δ. Κυριακόν, ὅστις ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ Βενιζέλου Ῥούφου.

*Ὀλίγον μετὰ τὰ Βερναϊκά, ἐπῆλθον αἱ ταραχαὶ τοῦ Ἰουνίου τὰς ὁποίας περιεγράψαμεν ἤδη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἡ Ἐθνοσυνέλευσις γενικῶς τόσον ἀπησχολημένη μὲ τὴν κατάστασιν ἄφινε νὰ παρέρχωνται σχεδὸν ἀπαρατήρητα σπουδαιότατα γεγονότα, ὡς ἐκεῖνο τὸ τῆς παραχωρήσεως τῶν Ἰονίων Νήσων ὑπὸ τὸν ὅρον ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος «**Νὰ μὴν εἶναι σύμβολον ἢ διεγέρτης ἐπαναστατικῶν ταραχῶν**». Ἡ βαρυτάτη διὰ τὸν βασιλέα τῆς Ἑλλάδος ὑποχρέωσις δὲν ἐξήγειρεν οὔτε μίαν φωνὴν διαμαρτυρίας εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, ἐχρειάσθη δὲ πολὺς καιρὸς διὰ νὰ ἐννοηθῇ ἡ σημασία της. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ ἐργασίαι ἐπὶ τῆς συντάξεως τοῦ Συντάγματος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προχωροῦν ἱκανοποιητικῶς ὑπὸ τοιούτους ὅρους. Οἱ πληρεξούσιοι κατετρίβοντο εἰς προσωπικὰ διαδηλώσεις ἐγίνοντο ὑπὲρ τοῦ Βούλγαρη εἰς τὰς ὁδούς, ἡ μία θυελλώδης συνεδρίασις ἠκολούθει τὴν ἄλλην, καὶ ἐνῷ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἦτο πλέον εἰς τὰς Ἀθήνας, κυβερνήσεις ἤρχοντο καὶ παρήρχοντο μὲ ὀλιγοήμερον μόνον ζωήν. Ἀλλ' ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 7 Ὀκτωβρίου ὁ πρωθυπουργὸς Κανάρης ἀνέγνωσε Διάγγελμα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου πρὸς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ἄναξ διὰ γλώσσης αὐστηρᾶς ἐζήτει νὰ ἐπισπευσθοῦν αἱ ἐργασίαι τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ νὰ τερματισθῇ κατάστασις ἐκρυθμος, ἡ ὁποία δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀποβῇ εἰς καλὸν τοῦ Ἔθνους. Τὸ Διάγγελμα ἄφησε κατάπληκτον τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν. Δέκα ἡμερῶν προθεσμία ἐδίδετο εἰς τὸ Σῶμα διὰ νὰ τελειώσῃ τὴν ψήφισιν τοῦ Συντάγματος. Τάσεις διαμαρτυρίας παρετηρήθησαν. Ὁ Μαυροκορδάτος ἐδήλωσεν ὅτι τὸ ἔγγραφον ἀποτελεῖ ὕβριν κατὰ τῆς Συνελεύσεως, ὁ δὲ Δελιγεώργης ἐκαυτηρίασε τὸ Διάγγελμα καὶ ἐπρότεινε νὰ δοθῇ ἀνάλογος ἀπάντησις εἰς τὸν Βασιλέα. Ἀλλ' ὁ φόβος παρατήρησεως τοῦ Βασιλέως ἦτο τόσον ἰσχυρὸς καὶ ἐτρόμαζε τόσον καὶ τὸν Λαὸν καὶ τοὺς Ἀντιπροσώπους του, ὥστε ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ἐδόθη εἰς τὸ ἔργον μὲ ἀληθῶς πρωτοφανῆ ζῆλον. Μέχρι τοῦ τέλους τῆς ταχθείσης προθεσμίας τὸ Σύνταγμα ἦτο ἕτοιμον καὶ κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 17 Ὀκτωβρίου ἐψηφίσθη τὸ σύνολον αὐτοῦ.*

Ἓν μόνον ἔμεινεν ἀκόμη πρὸς συζήτησιν: Ὁ νέος νόμος περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν. Ἀλλὰ καὶ οὗτος δὲν ἀπησχόλησε τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν παρὰ δέκα πέντε μόνον ἡμέρας, ἐπίσης δὲ μικραί τινες τροποποιήσεις ὑποδειχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἐν αἷς καὶ ἡ περὶ ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος. Ἐπ' αὐτοῦ ὁ Βασιλεὺς ἐζήτησε νὰ ὁρισθῇ ἀκριβῶς ὁ τρόπος, καθ' ὃν θὰ ἠδύνατο ν' ἀναθεωρηθοῦν αἱ ἐκ πείρας ἀποδειχθησόμεναι ἐλλειπεῖς διατάξεις. Ἀλλ' ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ἀπήντησεν ὅτι, δὲν εὕρισκε τρόπον πρακτικώτερον καὶ τοιουτοτρόπως ἀπέμεινεν ὁ γνωστὸς ὅρος, καθ' ὃν διὰ νὰ τροποποιηθῇ τὸ Σύνταγμα ἔδει νὰ διαλυθοῦν καὶ νὰ συνέλθουν δύο Βουλαί, μὲ τὸν εἰδικὸν αὐτὸν σκοπόν, ὅρος ὃν κατέλυσεν ἡ ἐπανάστασις τῆς 15 Αὐγούστου 1909. Τὸ κείμενον τοῦ Συντάγματος παρεδόθη εἰς τὸν Βασιλέα, οὗτος δὲ τὴν 16 Νοεμβρίου, μεταβὰς εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ἔδωσε τὸν ὅρκον καὶ ἐτέθη τοιουτοτρόπως τελεία καὶ παῦλα εἰς τὴν ἐκρυθμον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατάστασιν.

Ἀλλὰ καὶ τὸ Σύνταγμα τοῦ 64, ὡς ἔργον ἀνθρώπινον, εἶχε τὰς ἐλλείψεις του καὶ πολὺ γρήγορα ἀπεδείχθη ὅτι εἶχεν ἀνάγκην μεταρρυθμίσεων καὶ συμπληρώσεων. Δυστυχῶς ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Ζαΐμη εἰς τὴν διάταξιν περὶ τῶν τριῶν ἀλλεπαλλήλων Βουλῶν, αἱ ὁποῖαι ἔπρεπε ν' ἀποφανθοῦν ὑπὲρ τῆς μεταρρυθμίσεως, ἠμπόδιζε τὴν κατ' ἄλλον τρόπον ἀναθεώρησιν, ἐχρειάσθη δὲ τὸ κίνημα τῆς 15 Αὐγούστου 1909, διὰ νὰ καταλυθῇ τὸ Σύνταγμα καὶ νὰ ἔλθῃ ἡ Διπλῆ Βουλὴ νὰ προβῇ εἰς μεταρρυθμίσεις.

Ἠρεμότατα διεξήχθη αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ ἔργον. Μὲ ἡσυχίαν ἐντὸς τῆς Βουλῆς καὶ ἡσυχίαν ἐκτὸς αὐτῆς, μὲ ἀσφάλειαν καὶ μὲ πεποίθησιν, τὸ ἔργον διεξήχθη εἰς ὀλίγιστον σχετικῶς χρόνον, εἶναι δὲ τόσον πρόσφατον, ὥστε θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἀναγράψωμεν ἐδῶ τὸ παραμικρόν.

Ο ΝΕΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ Κ. ΙΩ. ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ, ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟ-ΦΩΚΙΔΟΣ

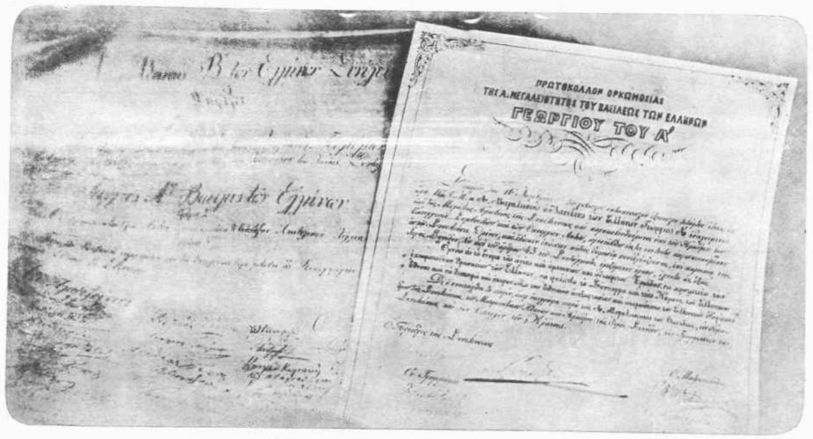

ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ ΤΟΥ 1863 ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ ΤΗΣ ΟΡΚΩΜΟΣΙΑΣ ΑΥΤΟΥ

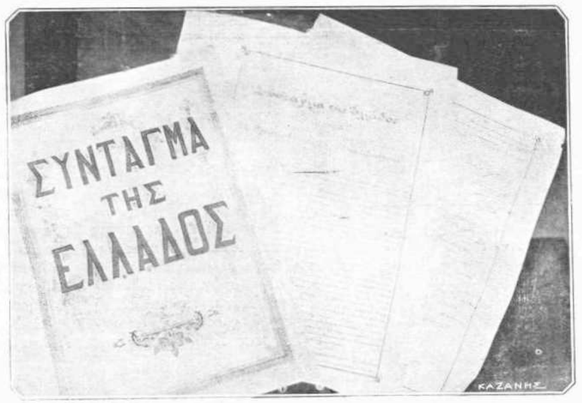

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΟΥ 1911

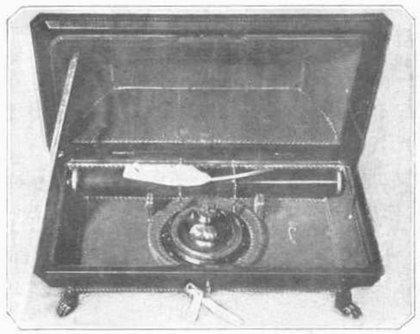

ΤΟ ΜΕΛΑΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΚΑΙ Η ΠΕΝΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΥΠΕΓΡΑΨΕ ΤΗΝ ΟΡΚΩΜΟΣΙΑΝ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΩΣ εἶναι γνωστὸς εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἀναγινώσκοντας ἐφημερίδας — καὶ ποιὸς Ἕλλην δὲν ἀναγινώσκει — ἀπὸ ἄθρα του καὶ ἀνταποκρίσεις του, δημοσιευθείσας κατὰ καιροὺς εἰς Ἀθηναϊκάς, Αἰγυπτιακάς, Γαλλικάς, ἰδιαιτέρως δὲ μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Εἰκονογραφημένης», ὁ ἐν Ἀβυσσινίᾳ καὶ ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Αἰθιοπίας ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐγκατεστημένος καὶ ἐμπορευόμενος ἐκεῖ κ. Ἀνδρέας Καββαδίας.

Ἔνδεκα ὁλόκληρα χρόνια ἔμεινεν ἐκεῖ κάτω, μακρὰν τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος του Κεφαλληνίας, μακρὰν τῶν συγγενῶν. Ἦτον μικρὸ παιδί, ὀκτὼ δέκα ἐτῶν, ὅταν ἔφυγεν, ἐφωδιασμένος ὅπως ὅλοι οἱ Κεφαλλῆνες, μὲ μόνην τὴν θέλησιν νὰ ἐργασθῇ ἐλεύθερος. Ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Φισκάρδον τῆς Κεφαλληνίας, ἐπούδασεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, κατόπιν ἐταξείδευσεν εἰς τὴν Ρωσσίαν, Ἀγγλίαν, Γαλλίαν, μετέβη εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ ἐμφορούμενος ἀπὸ τὰς μετὰ τὸν Ἰταλο-Ἀβυσσινιακὸν πόλεμον ἐπικρατούσας φιλοαβυσσινιακὰς ἰδέας καὶ αἰσθήματα ἀνῆλθεν εἰς τὴν χώραν τοῦ Μενελίκ, ἵνα γείνῃ ὁ πρόδρομος τῆς ἐκεῖ ἐγκαταστάσεως τῶν 300 Ἑλλήνων τῆς σήμερον. Ἦτον ἡ ἐποχὴ τότε ποῦ δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη ὁ σιδηρόδρομος—ὁ λεγόμενος—ἀπὸ Τζιμπούτι τῶν Σομαλῆ μέχρι Ντιρὲ-Ντάουα καὶ ὁ νεαρὸς Κεφαλλὴν διέσχισε τὰς ἀγρίας ἐκείνας ἐκτάσεις, διῆλθε τὴν ἔρημον καὶ ἀνέβη εἰς τὰ ἀπόκρημα ὄρη τῆς Αἰθιοπίας μὲ τὸ ὅπλον εἰς τὸ χέρι, διὰ τὸν φόβον θηρίων καὶ ἀνθρώπων.

Τέσσαρες ἢ πέντε Ἕλληνες τότε ἦσαν μόλις ἐγκατεστημένοι εἰς τὴν Ἀντὶς Ἀμπαμπᾶ — Νέον Ἄνθος — τὴν πρωτεύουσαν τῆς Αἰθιοπίας. Φύσει ἔξυπνος κατώρθωσε τάχιστα νὰ προσανατολισθῇ, ἔπειτα εἰργάσθη, εἰργάσθη ἐντίμως καὶ ὑπερανθρώπως καὶ ἀφοῦ διηυθέτησε τὴν ἐργασίαν του ἤρχισε νὰ σκέπτεται καὶ τὸν Ἐθνισμόν. Ἀλληλογραφῶν καὶ δημοσιογραφῶν προελείανε τὸ ἔδαφος, διὰ νὰ ἀποκατασταθοῦν τετρακόσιοι περίπου μετ' αὐτὸν ὁμογενεῖς ἐκεῖ κάτω. Ἔπειτα μὲ τὰ χαρίσματά του εἵλκυσε τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν καὶ συμπάθειαν καὶ παρέχων ἑαυτὸν ὑπόδειγμα φιλοπόνου καὶ νομοταγοῦς πολίτου, ἐξαίροντος τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ Ἕλληνος, εἰργάσθη μὲ πολὺν ζῆλον καὶ θάρρος διὰ τὴν σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν καὶ τῶν ὁμογενῶν καὶ γενικώτερον μεταξὺ τῶν δύο λαῶν.

Εἶχε μέσα του καὶ τὴν φλέβα τὴν δημοσιογραφικὴν. Ἄρθρα του καὶ ἀνταποκρίσεις του περὶ Ἀβυσσινίας ἔχουν δημοσιευθῆ εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας τοῦ κόσμου. Ὅταν τὸ βράδυ ἀπεσύρετο εἰς τὸ δωμάτιόν του κουρασμένος, ἀντὶ νὰ κοιμηθῇ ἔγραφε διὰ τὸ «Νταῖλυ Μαῖλ», διὰ τὰς «Ἀθήνας», διὰ τὸν «Βόσπορον», διὰ τὸν «Πρόμαχον», διὰ τὴν «Εἰκονογραφημένην». Ἐσκόρπιζε εἰκόνας τοπείων, προσώπων, ἐθίμων τῆς Αἰθιοπίας καὶ δυνάμεθα νὰ καυχηθῶμεν ὅτι, πᾶν ὅ,τι εἶναι γνωστὸν περὶ τῆς ἀπωτάτης αὐτῆς γωνίας, περὶ ἧς μέχρι πρό τινος ἐκράτει ἡ ἰδέα ὅτι κάτοικοι καὶ θηρία ἀμιλλῶνται εἰς τὴν ἀγριότητα, τὸ ὀφείλομεν εἰς αὐτόν.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ ΜΕΝΕΛΙΚ Β'

Ἐθνικὰ καὶ θρησκευτικὰ ζητήματα τὰ ὑπεστήριξεν ἐκθύμως δημοσιογραφῶν. Καὶ τῆς Αἰθιοπίας δὲ τὰ δίκαια ὑπεστήριξε καὶ τὴν ἔφερεν εἰς ἐπικοινωνίαν πνευματικὴν μὲ τὸν ἄλλον κόσμον καὶ ὁ μεγάλος ἐκεῖνος Μενελίκ, ἐκτιμῶν τὸν χαρακτῆρά του καὶ τὰς ὑπηρεσίας του, τὸν ὠνόμασε «Δικηγόρον τῆς Αἰθιοπίας» καὶ τοῦ ἀπένειμε τὸ παράσημον τοῦ Ἀστέρος τῆς Αἰθιοπίας, πρὸ δύο δ' ἐτῶν ἰδιοχείρως, κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς γεννήσεώς του, τοῦ ἀνήρτησε τὸν Ταξιάρχην.

Ὡσὰν μὴ ἤρκει ἡ δρᾶσις αὕτη, ἐξέδωκε καὶ τὴν πρώτην Αἰθιοπικὴν ἐφημερίδα «Ἀίμρὸ» χειρόγραφον. Ἔργον του εἶνε καὶ ἡ ἵδρυσις τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς Κοινότητος, δι' ἐνεργειῶν τῆς ὁποίας ἐλήφθη ἡ ἄδεια τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅπως ἀνέλθῃ εἰς Ἀντὶς Ἀμπαμπᾶ Ἕλλην ἱερεύς, μετ' αὐτὸν δὲ καὶ ὁ Ἅγιος Ἀξώμης, περὶ οὗ ἐν καιρῷ εἴχομεν γράψει.

Ἐσχάτως ἐπέτευψε τὸ πατριωτικὸν ἔργον του πρωταγωνιστήσας εἰς τὴν ἵδρυσιν τμήματος τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου ἐν Ἀντὶς Ἀμπαμπᾷ μὲ μικρότερον τμῆμα ἐν Σιντάμο, τὸ ὁποῖον ἐντὸς ὀκτὼ μηνῶν ἀπέστειλεν εἰς τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κεντρικὸν ταμεῖον σημαντικὰ ποσά, προελθόντα ἀπὸ τὸν ἀληθῆ ἱδρῶτα ἀληθινῶν βιοπαλαιστῶν.

Φανταισθῆτε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐπανερχόμενος — διότι ἦλθε πρό τινος νὰ ἴδῃ τὴν πατρίδα του — ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα, τί ἔχει νὰ εἰπῇ. Αἱ Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες τὸν ἔπνιξαν, οἱ ὀεπόρτερς τὸν πολιορκοῦν δι' ἐντερβιοῦ καὶ αἱ στῆλαι γεμίζουν μὲ ἀφηγήσεις περιέργων καὶ ἀνεκδότων.

Διὰ τὴν «Εἰκονογραφημένην» ὁ καλὸς φίλος της ἐφύλαξε καὶ τὰ καλήτερα πράγματα καὶ τὰς ὡραιοτέρας εἰκόνας. Σᾶς τὰ παραθέτομεν ἀπὸ τὴν ἐκτενῆ ἀφήγησίν του:

ΤΙ ΕΣΤΙ ΑΙΘΙΟΠΙΑ

Ἀποβιβάζεται κανεὶς εἰς τὸ Ζιμπουτί, ἀκτὴν κατοικουμένην ἀπὸ τὴν ἀγρίαν φυλὴν τῶν Σομαλῆ, ἣν μόλις πρό τινος καθυπέταξαν οἱ Γάλλοι, ἱδρύσαντες ἐκεῖ ἓν εἶδος Προτεκτοράτου. Διανύετε κατόπιν διακόσια χιλιόμετρα μὲ ἕνα γαλλικὸν σιδηρόδρομον — ὁ Θεὸς νὰ τὸν κάμῃ σιδηρόδρομον — στρυμωγμένος μέσα εἰς ἕνα στενόχωρον μονάκριβον βαγόνι, ἀλλ' εὐτυχῶς, κατὰ νομοθετικὴν πρόνοιαν, χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι ταξειδεύουν μόνον εἰς τρίτην θέσιν. Φθάνετε τέλος πάντων εἰς τὴν Ντιρὲ-Ντάουα, τὴν πρώτην πόλιν τῆς Αἰθιοπίας. Ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει ἡ ἔρημος. Θὰ ταξειδεύσετε μὲ μουλάρι. Μὲ ἕνα, μὲ δύο, μὲ τρία, μὲ τέσσαρα, ὅσα θέλετε ἀναλόγως τῶν πόρων σας, ἀλλὰ πάντοτε μὲ μουλάρι. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο μεταγωγικὸν μέσον. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχε μεταβῇ κάποια ἑταιρία διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν συγκοινωνίαν μὲ αὐτοκίνητα, ὁ βασιλεύων Διάδοχος ἐξετρελλάθη μὲ αὐτά, ἀλλί... τὰ ἐτσάκισαν εἰς τὸ τέλος. Ἔρημος λοιπὸν καὶ πάλιν ἔρημος. Δεκατέσσαρας, δεκαπέντε, δεκαὲξ καὶ εἴκοσιν ἡμέρας ταξειδεύει κανεὶς εἰς τὴν ἔρημον, ὑπὸ ἥλιον καυστικώτατον, εἰς διάστημα αὐχμηρόν,

ἀσφυκτικόν, ἢ ὑπὸ βροχὴν συνεχῆ καὶ ἀδιάλειπτον. Καὶ μόλις περὶ τὸ τέλος τοῦ γλεντιοῦ αὐτοῦ ἀλλάζει ἡ σκηνογραφία καὶ ἀνέρχεται κανεὶς πεζῇ δι' ἀποκρήμνων βράχων ἐπάνω εἰς ἕνα δροπέδιον ἀτέρμον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκτείνεται ἡ περιοχὴ τῆς Αἰθιοπίας. Ἐκεῖ πλέον τὸ κλῖμα εἶναι ἄλλο. Θερμοκρασία εὐχάριστος χειμῶνα καὶ καλοκαίρι, μᾶλλον δροσερά, περιβάλλον εὐκραές, δάση θαυμάσια, ἀχανῆ, παρθένα, ἀντηχοῦντα ἀπὸ τοὺς μυκηθμοὺς τοῦ λέοντος καὶ ποταμοὶ ἀνελισσόμενοι κατὰ μῆκος, εἰς τὰς ὄχθας τῶν ὁποίων κατρακυλοῦν διὰ νὰ ποτισθοῦν ἀγέλαι θηρίων.

Η Α. Α. Υ. ΠΡΙΓΚΙΨ ΑΙΔΖΙ-ΓΙΑΣΣΟΥ
Ὁ βασιλεύων Διάδοχος τῆς Αἰθιοπίας

Ἡ πρωτεύουσα τῆς Αἰθιοπίας δὲν ἔχει πολὺν πληθυσμόν. Μόλις εἰς ἑκατὸν χιλιάδας ὑπολογίζουν τοὺς ἰθαγενεῖς, ὄχι μαύρους, ἀλλὰ ἐρυθρομαύρους. Ἡ ἔκτασίς της ὅμως εἶναι τεραστία, λόγῳ τοῦ ὅτι εἶναι ἀραιότατα κτισμένα τὰ σπήτια. Καὶ τί σπήτια! Μὲ σανίδες σχηματίζουν δωμάτια ἰσόγαια καὶ κατόπιν μὲ λάσπη — ἐσχάτως εἰσήχθη ὁ ἀσβέστης — τὰ σοβαντίζουν τεχνικώτατα. Οἱ εὐρωπαῖοι τὰ ταπετσάρουν ἐσωτερικῶς.

Σήμερον οἱ ἐν Ἀβυσσινίᾳ ἐγκατεστημένοι Ἕλληνες ἀνέρχονται εἰς χιλίους περίπου, ἐξ ὧν τριακόσιοι κατοικοῦν εἰς τὴν Ἀντὶς Ἀμπαμπᾶ. Οἱ περισσότεροι εἶναι ἐργατικοί, κτίσται, μαραγκοὶ κ.λ. Τὰ ἐπαγγέλματα αὐτὰ ἔχουν πολλὰς ἐργασίας, διότι ἡ Αἰθιοπία τώρα ἐκπολιτίζεται καὶ ἔχει πολὺ μέλλον. Καιρὸς εἶναι νὰ ληφθῇ πρόνοια, διὰ νὰ στραφῇ τὸ ῥεῦμα τὸ μεταναστευτικὸν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Τὰ ἤθη των εἶναι ἁπλᾶ καὶ λιτά. Γυμνοὶ σχεδόν, μὲ ἕνα ἄσπρο πανταλόνι καὶ ἕνα ἄσπρο ὑποκάμισον, τὰ ὁποῖα κατασκευάζουν μόνοι των, ξυπόλητοι δέ. Ἄνθρωποι ἀγαθοί, ἀλλὰ μὲ ἀρήϊον ὕφος, λόγῳ τοῦ ὅτι εἶναι φύσει πολεμικοί. Αἱ γυναῖκες μεμονωμέναι εἰς τὰ δωμάτιά των, μὲ τὰς ὑπηρετρίας των στρίβουν βαμβάκι ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὸ μετατρέπουν εἰς νῆμα. Ἔπειτα τὸ πέρνουν οἱ ἄνδρες καὶ τὸ ὑφαίνουν εἰς τὸν ἀργαλειόν. Ἐν εἰρήνῃ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστολὴ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν. Οἱ νέοι ἀσκοῦνται διαρκῶς εἰς τὸ δόρυ καὶ εἰς τὸν δρόμον, φονεύοντες θηρία ἄγρια. Ὁ ὁπλισμός των εἶναι δόρυ, ἀσπίς, ξίφος καὶ ὅπλον. Μωσαϊκὸν ἀπὸ ὅπλα· Μάνλιχερ, Γκρά, Μαρτίνια, Καραμπίνες. Κάθε ἄνθρωπος ποῦ ἠμπορεῖ νὰ φέρῃ ὅπλα εἶναι ἐν ὥρᾳ πολέμου στρατιώτης. Ὑπάρχει ὅμως καὶ τακτικὸς στρατός, ἀποτελῶν τὴν φρουρὰν τοῦ αὐτοκράτορος, ἥτις καὶ τὸν ἀκολουθεῖ ὅπου πηγαίνει.

Η Α. Σ. Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

Ἡ γλῶσσά των εἶναι δυσκολωτάτη περὶ τὴν γραφήν· ἔχει τριακόσια περίπου στοιχεῖα, διδάσκεται δὲ εἰς ἱεροδιδασκαλεῖα ἀπὸ παπάδες ἰθαγενεῖς. Νομισματικὸν σύστημα μὲ βάσιν τὸ τάλληρον· κέρμα ἀργυροῦν μὲ τὴν προτομὴν τοῦ Μενελὶκ ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸν Λέοντα τῆς Αἰθιοπίας ἀφ' ἑτέρου, ἀξίας 2,50 φρ. Ἔχουν καὶ ἥμισυ τάλληρον, τέταρτον καὶ γροσάκι.

Τὸ διοικητικὸν σύστημα εἶναι ἐπίσης ἀτελοῦς μορφῆς. Ὁ Αὐτοκράτωρ κυβερνᾷ δι' Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὅπερ διορίζει ὁ ἴδιος, διορίζων ὡσαύτως τοὺς στρατιωτικοὺς διοικητὰς τῶν Νομῶν. Ὑπάρχουν ἀκόμη δικαστήρια, τηλεγραφεῖα, ταχυδρομεῖα καὶ τηλεφωνεῖα. Τὸ τηλέφωνον ἰδίᾳ εἶναι εὐρύτατα διαδεδομένον. Ὅλοι οἱ Νομοὶ εἶναι τηλεφωνικῶς συνδεδεμένοι μὲ τὴν πρωτεύουσαν καὶ πρὸς ἀλλήλους.

Οἱ Ἀβυσσινοὶ ἀγαποῦν τοὺς Ἕλληνας κατ' ἐξαίρεσιν, διότι δὲν φοβοῦνται ὑστεροβουλίαν κατακτητικὴν καὶ διὰ τοῦτο συζοῦν ἐν πλήρει συμπνοίᾳ. Οἱ Ἕλληνες ἔχουν τώρα ἱερέα καὶ εὐκτήριον οἶκον, διότι πρό τινος, ὡς εἴχομεν γράψει, τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας ἀνεσύστησε τὴν Μητρόπολιν Ἀξώμης, σκέπτονται δὲ τώρα καὶ περὶ ναοῦ, πρωτοστατούντων τῶν μεγάλων.

Ἀλλὰ Προξενεῖον Ἑλληνικὸν δὲν ὑπάρχει καὶ ὁ Ρῶσσος Πρόξενος, εἰς ὃν εἶναι ἀνατεθειμένα τὰ συμφέροντα τῶν ὁμογενῶν, ἐννοεῖ νὰ τοὺς δικάζῃ, εἰς τὰ 1911, μὲ τοὺς ἀπολυταρχικοὺς νόμους τῆς Ρωσσίας. Πλήρης δὲ τάξις καὶ ἀσφάλεια. Μόνον ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος διὰ λόγους εὐνοήτους παριστάνει διαρκῶς ἐν ἀνωμαλίᾳ τὸ ἀπέραντον Κράτος. Ἀκόμη πρὸ μηνῶν εἶχεν ἀγγελθεῖ ὅτι ἔγινε ἐπανάστασις κατὰ τοῦ Διαδόχου. Μία ἁπλῆ ὀχλαγωγία εἶχεν ὑποκινηθεῖ ὑπὸ τοῦ νικητοῦ τοῦ Τιγρὲ Ρὰς Ἀμπάτα, ἀσκοῦντος ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ λαοῦ, κατὰ τοῦ Διαδόχου Λίτζι-Γιάσου, ὅστις, ἀποθανόντος τοῦ, ἀφ' ἧς προσεβλήθη ὑπὸ ἀποπληξίας ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀντιβασιλεύοντος ὡς ἐπιτρόπου Ρὰς Τεσσάμα, ἠξίωσε νὰ βασιλεύσῃ ἄνευ ἐπιτρόπου βασιλέως. Ἀλλ' ὁ Ρὰς Ἀμπάτα ἀκριβῶς τὴν θέσιν τοῦ ἀντιβασιλέως ἐπωφθαλμία, ὡς πρόσχημα δὲ εὑρῆκε τὸ φιλελεύθερον τοῦ Διαδόχου. Ἡ στάσις κατεστάλη ἀμέσως, τοῦ Διαδόχου δηλώσαντος ὅτι, ἐννοεῖ νὰ βασιλεύσῃ ἄνευ ἐπιτρόπου, καὶ μόνον μετὰ τοῦ θελήσει τοῦ Αὐτοκράτορος ὑφεστῶτος Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Ὁ Ρὰς Ἀμπάτα ὡμολόγησε καὶ ὡρκίσθη πίστιν καὶ ὑποταγὴν εἰς τὸν Διάδοχον καὶ διετάχθη νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του.

Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΩΝ

Ἀνώτατος ἄρχων, ἀπόλυτος Κύριος ζωῆς καὶ περιουσίας ἐν Ἀβυσσινίᾳ εἶναι ὁ Νεγκὰς Ζὰ Νεγκίστ. Ὁ αὐτοκράτωρ λοιπόν, ὁ Τζανζό, ὅπως τὸν λέγουν οἱ ἰθαγενεῖς, εἶναι ἡ κεφαλὴ τῶν κεφαλῶν.

Ἄλλοτε οἱ ἀρχηγοὶ τῶν διαμερισμάτων, οἱ Ῥάς, ἐξελέγοντο ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ ἦσαν πράγματι βασιλεῖς, στρατιωτικοὶ ἀρχηγοὶ ἐπὶ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς πίστεως τῶν ὁποίων ἐστηρίζετο τὸ κῦρος τοῦ αὐτοκράτορος. Τώρα οἱ Ῥὰς κατήντησαν ἁπλοῖ στρατιωτικοὶ διοικηταὶ διοριζόμενοι ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, δηλαδὴ ἐκεῖ τοὺς κατήντησεν ὁ αὐτοκράτωρ Μενελίκ, αὐτὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεψυχώθη τὸ ἔμβλημα τῆς αἰθιοπίας, ὁ ὀρεσίβιος Λέων.

Πόσα δὲν ἔχουν λεχθεῖ καὶ γραφεῖ περὶ Μενελὶκ καὶ ποσάκις δὲν μᾶς ἀνηγγέλθη ὁ θάνατός του; Ζῇ καὶ βασιλεύει ὁ κραταιὸς μονάρχης, πλὴν φεῦ ἀπόπληκτος.

Τριπυμιώδης καὶ πολεμικὸς ὅλος ὁ βίος του. Ἐγεννήθη τῷ 1844. Ὁ πατὴρ του Χάϋλε Μαλακόε ἦτο βασιλεὺς τῆς Σόας υἱὸς δὲ τοῦ βασιλέως Σέχλα-Σελασιὲ καὶ τῆς βασιλίσσης Ἰδζὶκ Ἀγιοῦ, ὡραιοτάτης γυναικὸς καὶ εὐπαιδεύτου. Ἱδρυτὴς πρῶτος τῆς αἰθιοπικῆς αὐτοκρατορίας διὰ μέσου τῶν ἐτῶν φέρεται ὁ Μενελὶκ Α΄ υἱὸς τοῦ Σοφοῦ Σολομῶντος καὶ τῆς βασιλίσσης Σαββᾶ. Αὐτῶν ἀπόγονος εἶναι ὁ Μενελὶκ Β΄ ὅστις ἐλέγετο πρὶν Σέχλα Μάριαμ καὶ ἀνῆλθε τῷ 1856, δηλαδὴ δωδεκαετὴς εἰς τὸν θρόνον τοῦ πατρός του, βασιλέως τῆς Σόας, ὃν καὶ διεδέχθη θανόντα. Ἀκριβῶς εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τῆς Σόας Χάϋλε Μαλακόε, ὁ τότε Αὐτοκράτωρ τῆς Αἰθιοπίας Θεόδωρος ἐκστρατεύει κατὰ τῆς Σόας, τὴν καθυποτάσσει καὶ ἀπάγων αἰχμάλωτον τὸν μικρὸν βασιλέα της Σέχλα Μάριαμ εἰς Γκόνδαρ, ἐγκαθιστᾷ ἐν Ἀγκομπέρ, πρωτευούσῃ τῆς Σόας, ὡς διοικητὴν τὸν Ἄττο Μπάζαμπα, ὅστις μετ' ὀλίγον ἀνακηρύσσεται βασιλεύς.

Ὁ μικρὸς Μενελὶκ φιλοξενεῖται ἐκεῖ πριγκιπικώτατα μέσῳ τῆς ἀκολουθίας τοῦ περιφήμου αὐτοκράτορος, ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα ἔτη, καθ' ἃ ἀνδρούμενος ὀνειροπολεῖ μίαν μεγάλην αὐτοκρατορίαν, περιλαμβάνουσαν ὅλα τὰ κρατίδια ἢ μᾶλλον ὅλας ἐκείνας τὰς ἐπαρχίας τῆς Αἰθιοπίας, τὰς ὁποίας ἐδυνάστευον μικροὶ βασιλίσκοι. Ἐν τῷ μεταξὺ νυμφεύεται πολιτικῶς μὲ τὴν κόρην τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδώρου καὶ μίαν νύκτα βοηθούμενος ὑπ' αὐτῆς δραπετεύει ἐκ τῶν ἀνακτόρων μετὰ τῆς μητρός του καὶ τριάκοντα δύω στρατιωτῶν του. Ἡ ἔνδοξος καταγωγή του τοῦ συγκεντρώνει καθ' ὁδὸν ἀνδρείους καὶ ἀφωσιωμένους συντρόφους μὲ τοὺς ὁποίους προχωρεῖ κατὰ τῆς Ἀγκομπέρ, τὴν κυριεύει, συλλαμβάνει τὸν ἄρπαγα τοῦ θρόνου του Ἄττο Μπαζάμπα καὶ ἀνέρχεται εἰς τὸν θρόνον του δαφνοστεφῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Μενελὶκ ὁ Β΄ τῷ 1866.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΣ

ΚΑΝΤΙΜΠΑ ΒΟΛΔΕ ΤΑΝΤΙΚ
Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας καὶ Βιομηχανίας

ΝΑΓΚΑΤΡΑΣ ΓΚΑΖΟΥ
Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν

ΑΛΛΑΚΑ ΓΚΑΜΠΡΕ ΣΑΛΑΣΙ
Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν

ΑΦΑ ΝΕΓΚΟΥΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ
Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης

ΦΙΤΑΟΥΡΑΡΗΣ ΧΑΦΤΑΓΕΩΡΓΗΣ
Πρωθυπουργὸς καὶ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν

ΑΖΑΣ ΜΑΤΑΦΑΡΗ
Ὑπουργὸς τῶν Δημοσίων Ἔργων

ΛΙΔΖΙ-ΜΠΑΓΙΕΝΕ
Ὑπουργὸς τῶν Ταχυδρομείων Τηλεγράφων καὶ Τηλεφώνων

Ἀπὸ τότε μὲ ὁρμητήριον τὴν μικρὰν του Σόαν ἐπιχειρεῖ τὴν ἐκστρατείαν του, διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μέγα ὄνειρον τῆς αἰχμαλωσίας του. Νέος, μὲ ψυχὴν λέοντος, κατέπλησσεν ὅλους μὲ τὴν ἀποφασιστικότητά του, ἐνθουσιάζων ὅλους, ὁρμητικὸς καὶ ἀκαταπόνητος μὲ θάρρος ἀνεξάντλητον. Ἐπὶ εἴκοσι ἑπτὰ ἔτη μάχεται καὶ κατακτᾷ καὶ αὐξάνει τὸ ἔδαφος τῆς ἐπικρατείας του. Τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο κύπτουν τὰ βασίλεια τῆς Αἰθιοπίας εἰς τὴν Λαίλαπα, καὶ ἀποτελοῦν τοὺς ἀκρογωνιαίους λίθους τῆς μεγάλης αὐτοκρατορίας. Ὁ Ὀμὲρ Μπόσκα, ἀρχηγὸς ἀγρίας μουσουλμανικῆς φυλῆς, κύπτει καὶ αὐτός, μετ᾽αὐτὸν δὲ τὰ βασίλεια τοῦ Κατζάμ, τῆς Γκάλα, τῆς Ἀξέμα, τῶν Ζινζερό, τῆς Ἀζούμα, τῆς Βόλαγγα, τῶν Κοῦλο, τῆς Καμπάτα, τοῦ Βόλο - Γκάλα, τῶν Οὐλάμο, τῶν Σαγκάλα, τοῦ Γκόλα, ἀναγνωρίζοντα ὡς ἀνώτατον κυρίαρχον αὐτῶν τὸν Μενελὶκ Β΄.

Ἀλλ᾽ ἤδη παρὰ τὴν ἐπικράτειάν του ὀρθοῦται ἡ Χάρραρ, πόλις αἰθιοπική, ἥτις καταληφθεῖσα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεωδώρου, ὑπὸ αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ περιέπεσεν εἶτα εἰς χεῖρας τῶν ἰθαγενῶν μουσουλμάνων ὑπὸ τὸν Ἐμίρην Χατζῆ Ἀβδουλλάχ. Ὁ Μενελὶκ διεῖδεν ὅτι οἱ Ἄγγλοι κατέχοντες τὴν Ζέϊλαν ἦσαν κύριοι τῆς ὁδοῦ τῆς Χάρραρ, εὐφόρου καὶ πλουσίας πόλεως. Ὅθεν προελαύνει μὲ 20 χιλ. πολεμιστῶν καὶ κατασκηνῶν πρὸ τῶν τειχῶν της διαμηνύει εἰς τὸν Ἐμίρην νὰ τοῦ παραδώσῃ χωρὶς αἱματοχυσίαν τὴν πόλιν. Ἐκεῖνος τοῦ ἀπαντᾷ ὑπεροπτικώτατα ὅτι, εὐχαρίστως τοῦ τὴν δίδει, ἂν προσκυνήσῃ αὐτὸν καὶ γίνῃ Μουσουλμᾶνος.

Ἡ ἀνταπάντησις τοῦ Λέοντος ἦτο μυκηθμὸς καὶ ἀγρία ἐφοδος. Πρωΐ πρωΐ ἡ πόλις εἶχεν ἐκπορθηθεῖ. Ὁ Μενελὶκ ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ Μουσουλμανικοῦ τεμένους καὶ ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο σημεῖον *ἐρράντισε*... τὴν γύρω ἔκτασιν, διατάξας τὴν κατεδάφισιν τοῦ τζαμιοῦ καὶ τὴν ἀνέγερσιν ναοῦ ὀρθοδόξου εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ Αὐτοκράτωρ τῆς Αἰθιοπίας εἶχεν ἀνακηρυχθεῖ ὁ υἱὸς τοῦ Θεωδώρου Κάσσα ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰωάννης Α΄, ὅστις ἐκτιμῶν τὴν ἀνδρείαν τοῦ Μενελίκ, ἀναγνωρίζει αὐτὸν ὡς τὸν μόνον Βασιλέα τῆς Αἰθιοπίας καὶ νυμφεύει τὸν υἱόν του Ῥὰς Ἄρεα Σελασιὲ μὲ τὴν θυγατέρα τοῦ Μενελὶκ Πριγκίπισσαν Ὀϊζερὸ Ζοοντέτ. Ἀλλὰ μετ᾽ οὐ πολὺ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης μαχόμενος κατὰ τῶν Αἰγυπτίων πίπτει νεκρός, ὁ δὲ Μενελὶκ ἐπιθεωρῶν ἐν Ἀντοτῷ ἀρχαίᾳ πρωτευούσῃ τῆς Αἰθιοπίας τὸν στρατόν του, ὃν θὰ ἔστελλεν εἰς βοήθειαν τοῦ Ἰωάννου καὶ μανθάνων τὸν θάνατον τοῦ αὐτοκράτορος ἀνακηρύσσεται αὐτοκράτωρ καὶ στέφεται Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων τῆς Αἰθιοπίας ὑπὸ τοῦ Ἀμπούνα Ματθαίου τὴν 6 Νοεμβρίου 1899, σπεύδει δὲ ἀμέσως εἰς Τιγρὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ του καὶ εἰσέρχεται εἰς Μακαλέ, ὅπου τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἰωάννου καὶ ἐπευφημούμενος ὑπὸ τῶν συναθροισθέντων φυλάρχων καὶ ὁπλαρχηγῶν ἀναγνωρίζεται ὡς αὐτοκράτωρ. Καὶ τέλος ἐπιστέφει τὸ ἔργον του μὲ τὸν κατὰ τῶν Ἰταλῶν πόλεμον ἐν Ἐρυθραίᾳ, ὅστις ἀπετέλεσε θρίαμβον ἀληθινόν, ὑπῆρξε δὲ ἕνας μαργαρίτης βαρύτιμος διὰ τὸ πολεμικόν του Στέμμα.

Ἀπὸ τότε ὁ αὐτοκράτωρ, εὐφυής, δραστήριος, ἓν ὄνειρον ἔχων νὰ ἴδῃ τὸν λαόν του, ἐκεῖ ἐφ᾽ οὗ ἐστήριξε τὸν αἱματοβαφῆ θρόνον του, ἐπιδίδεται εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ὀργάνωσιν τῆς χώρας του, ἀνοίγων τὰς θύρας εἰς τὸν πολιτισμόν. Διευκολύνει τὸ ἐμπόριον, ἀναπτύσσει τὰ Δημόσια ἔργα, προστατεύει τὰς Τέχνας, τὴν Ἐκπαίδευσιν, τὴν Γεωργίαν, τὴν Βιομηχανίαν, ἱδρύει τραπέζας, ταχυδρομεῖα, κατασκευάζει ὁδούς, γεφύρας σιδηρᾶς φέρει ἐξ Εὐρώπης, ἱδρύει μηχανουργεῖα, λεπτουργεῖα, νομισματοκοπεῖον, χρυσοποικιλτήρια, ἀνεγείρει ἐκκλησίας καὶ ὁ λαός του, λαὸς εὐφυής, ῥίπτεται ἀκάθεκτος εἰς τὰ νέα ἐπαγγέλματα καὶ εὐνομεῖται καὶ εὐτυχεῖ ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ τάξει ζηλευτῇ.

Ὁ Μενελίκ, φιλόθρησκος, δίκαιος, πνευματώδης, διπλωμάτης, ἀκαταπόνητος, φιλοπρόοδος, νικητὴς καὶ θριαμβευτής, ἀλλ᾽ ἀγαθὸς καὶ εὐγενὴς ὑπῆρξε καὶ εἶναι τὸ εἴδωλον τῆς λατρείας τοῦ Αἰθιοπικοῦ Λαοῦ. Μᾶλλον ὑψηλός, εὔρωστος, ῥωμαλέος, ἀρρενοπρεπής, αὐστηρός, μὲ βλέμμα πλῆρες ἀγαθότητος, ἀλλ᾽ ἀεικίνητον καὶ ἑξακοντίζον ἀστραπὰς ἐνίοτε, ἁπλούστατα ἐνδεδυμένος μὲ τὸ ἐθνικὸν Σάσι καὶ μίαν τεραστίαν ὁρεμπούμπλικαν, ἀνεξάντλητος εἰς γενναιότητα ψυχῆς καὶ εἰς ἀγαθὰ αἰσθήματα, ἀγαπῶν εἰλικρινῶς τὸν λαόν του καὶ μετ᾽ αὐτὸν τοὺς Ἕλληνας.

Τώρα τὸ ἀρχαῖον αὐτὸ θηρίον, ὁ χαλύβδινος μονάρχης, ὁ φιλόστοργος πατὴρ κατάκειται ἀπόπληκτος, ἀνάρθρους φωνὰς μόνον βάλλων καὶ ὁ Λαός του, ὁ ἀκολουθήσας αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγῶνας του, εἰς τὸ κυνῆγι τῆς ἰδίας δόξης καὶ τῆς εὐτυχίας του, ὁ ὁρκιζόμενος εἰς τὸ ὄνομά του καὶ ἐν ὀνόματί του εὐνομούμενος μὲ τὸ «Μπὰ Μενελὶκ» καὶ «Μενελὶκ Ἰμοὺτ» περιβάλλει μὲ τὴν αὐτὴν λατρείαν τὸν βασιλεύοντα ἔγγονόν του, ἐν ᾧ ὁ Αὐτοκράτωρ ηὐδόκησεν.

ΚΥΡΙΑΙ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΘΕΡΑΠΑΙΝΙΔΩΝ ΤΩΝ ΣΤΡΙΒΟΥΣΑΙ ΒΑΜΒΑΚΙ

Η Α.Α.Υ. Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΛΙΔΖΙ-ΓΙΑΣΣΟΥ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΩΝ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ

Εὐτυχὴς λογίζομαι, γνωρίζων σήμερον διὰ τῶν φιλοξένων καὶ πολυτίμων στηλῶν τοῦ μόνου εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ, ὅπερ ἡ Ἑλλὰς μ᾽ ὅλην τὴν παρατηρουμένην ἀληθῶς πρόοδον αὐτῆς εἰς τὰς Τέχνας καὶ τὰ Γράμματα κέκτηται, τὸν μέλλοντα Αὐτοκράτορα τῆς φίλης Ἀβυσσινίας.

Ἡ Α.Α.Υ. ὁ Πρίγκιψ Λίδζι-Γιάσσου εἶνε, οὐχὶ ὡς ἐσφαλμένως γράφουσι τὰ Εὐρωπαϊκὰ φύλλα, ἀνεψιὸς ἀλλ᾽ ἔγγονος τῆς Α.Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος Μενελὶκ τοῦ Β΄ γεννηθεὶς ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Οἴζερὸ (Πριγκιπίσσης) Σόα Ρέγκας καὶ τοῦ Ῥὰς Μιχαὴλ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βόλο τῷ 1896, ἤτοι ἄγει σήμερον τὸ 15ον ἔτος μόλις τῆς ἡλικίας του.

Ἡ Α. Υ. διέμεινε μετὰ τῶν γονέων αὐτοῦ ὀλίγα μόνον ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, ἔκτοτε δὲ μετεφέρθη ἐκ Βόλο εἰς τὴν ἀρχαίαν πρωτεύουσαν τῆς Σόας Ἀνγκομπέρ, ὅπου διαμένουν καὶ ἐκπαιδεύονται οἱ πρίγκιπες τῆς Αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, ἐκεῖ δὲ ἐντολῇ τοῦ Αὐτοκράτορος Μενελὶκ ἀνετράφη κατὰ τὰς αὐστηρὰς παραδόσεις τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶνε καὶ τὸ σχολεῖον τῆς χώρας.

Πρὸ πέντε μόλις ἐτῶν μετεκλήθη εἰς Ἀδὶς Ἀμπαμπᾶ παρὰ τοῦ Πάππου Του. Ἔκτοτε ἔζησεν ἐν τοῖς ἀνακτόροις, σπουδάζων τὴν αὐστηρὰν ἐθιμοτυπίαν τῆς Αἰθιοπικῆς αὐλῆς. Ἡ Α. Μ. ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε μετακαλέσει ἐκ Γερμανίας ὡς διδάσκαλόν του Γερμανὸν καθηγητήν, ἀποτυχούσης ὅμως τότε ἐν γένει τῆς Γερμανικῆς ἀποστολῆς ἀνεχώρησε καὶ ὁ καθηγητὴς οὗτος ἄπρακτος, χωρὶς ν᾽ ἄρξηται καὶ τῶν μαθημάτων του πρὸς τὸν Πρίγκιπα.

Η Α. Υ. Ο ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ
ΡΑΣ - ΒΟΛΔΕ - ΓΙΩΡΓΗΣ

Ὡς βλέπετε ἐν τῇ δημοσιευομένῃ εἰκόνι, ὁ Πρίγκιψ εἶνε φυσιογνωμία συμπαθὴς καὶ γλυκεῖα, οἱ μεγάλοι δὲ μαῦροι του ὀφθαλμοί, οἱ τόσον ὡραῖοι καὶ εἰλικρινεῖς, προδίδουν μίαν πνευματώδη ὀξυδέρκειαν προώρως ἀνεπτυγμένην. Ἐν γένει τὰ ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὡραίας μορφῆς καὶ τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀνδρικὸν αὐτοῦ παράστημα, τὸ σοβαρόν, ἀποδεικνύουν τὸν ἰσχυρὸν καὶ εὐσταθῆ χαρακτῆρα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ Αἰθιοπία ἔχει νὰ ἐλπίζῃ τὴν συνέχισιν τοῦ ἐνδόξου καὶ μεγάλου ἔργου τοῦ εὐκλεοῦς Πάππου Του.

Εἶχον τὴν τιμὴν νὰ συνταξειδεύσω μετὰ τῆς Α. Υ. καὶ ἐξετίμησα τὴν φιλομάθειάν του, ἀληθῶς δὲ ἐθαύμασα τὴν εἰς τόσον μικρὰν ἡλικίαν παρατηρητικότητά του ἐπὶ ὅλων τῶν ἀντικειμένων τῆς κύκλῳ ἡμῶν ἁπλουμένης μεγαλοπρεποῦς φύσεως.

Εἶνε ἁπλοῦς καὶ ἀφελὴς τοὺς τρόπους, ὀξυνούστατος ὅμως, ἔχων συναίσθησιν ὅτι κέκληται νὰ βασιλεύσῃ ἑνὸς τόσον μεγάλου ἔθνους.

Προεκηρύχθη εἰς διάδοχον τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ θρόνου δι᾽ Αὐτοκρατορικοῦ Διαγγέλματος τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1909, ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ Ἀντιβασιλέως Ῥὰς Τασσάμα.

Πολλαὶ ἠγέρθησαν ἔκτοτε ἀμφιβολίαι, ἂν ὄντως ὁ προκηρυχθεὶς διάδοχος θ᾽ ἀνελάμβανεν ἡμέραν τινὰ τὴν βασιλείαν.

ΝΑΓΚΑΤΡΑΣ ΧΑΪΛΕ ΓΙΩΡΓΗΣ
Ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου

Ἐμεσολάβησαν καὶ ἔλαβον χώραν γεγονότα, ἅτινα ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ Αἰθιοπικὸν Ἔθνος, ἐν τῷ ὑπερόχῳ αὐτοῦ πατριωτισμῷ δὲν θὰ παρεκκλίνῃ ποσῶς τῆς θελήσεως τοῦ Αὐτοκράτορός του. Συνέτριψε τὴν ἀπόλυτον παντοδυναμίαν τῆς Αὐτοκρατείρας Ταϊτοῦ καὶ ἀπεμάκρυνε τὴν περιώνυμον ταύτην Βασίλισσαν ἐκ τῆς διοικήσεως τῆς χώρας, ἀναγνωρίσαν μόνον καὶ μόνον τὸν διοικοῦντα ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀντιβασιλέα καὶ τὸν Διάδοχον.

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ὁ Ἀντιβασιλεὺς ἀπέθανεν. Ἐζήτησαν τότε πολλοὶ νὰ τεθῇ ἕτερος κηδεμών, ἠρνήθη ὅμως ὁ Διάδοχος, διακηρύξας ὅτι οὐδεμίαν ἔχει πλέον ἀνάγκην κηδεμόνος. Ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἀναχωρήσω ἠγέρθη στάσις διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ τῆς ἀντιβασιλείας καὶ ἀρχηγὸς τῆς στάσεως ὁ νικητὴς στρατηγὸς τοῦ Τιγρὲ Ῥὰς Ἀμπάτα. Ὑπερίσχυσε καὶ πάλιν ὁ Διάδοχος, καίτοι δὲ ὁ στρατηγὸς Ἀμπάτα ἦτο δημοφιλέστατος, ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, ὑπετάγη εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Διαδόχου καὶ διαταχθεὶς ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του.

Ἐντὸς δύο μόνον ἡμερῶν κατεστάλη ἡ στάσις αὕτη χωρὶς νὰ χυθῇ οὐδὲ σταγὼν αἵματος, χωρὶς νὰ κουσθῇ εἰς κἂν πυροβολισμός. Καταπλήσσει ἀληθῶς ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ ἀποφασιστικότης καὶ ἡ θέλησις καὶ ἡ σταθερότης, ἣν ἐπέδειξεν ὁ νεαρὸς Πρίγκιψ κατὰ τὸ διάστημα τῆς κρίσεως. Ὁμολογουμένως ὅμως κατὰ τὴν κρίσιμον αὐτὴν στιγμὴν πολὺ συνέτεινεν εἰς τὴν καταστολὴν τῆς στάσεως καὶ ὁ σοφὸς καὶ περίφημος πρωθυπουργὸς Φιταουράρη Χαφτὰ - Γεώργης.

Τελειώνω τὴν ἀτελῆ ἴσως σκιαγραφίαν τῆς Α. Α. Υ. τοῦ πρίγκιπος Λίδζι - Γιάσσου μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι οὕτος, βεβαίως θὰ συνεχίσῃ τὴν ἐκπολιτιστικὴν δρᾶσιν τοῦ Πάππου Του, εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ ὁποίου ἡ Αἰθιοπία ἀνέκτησε τόσην ῥώμην καὶ τόσην εὐκλειαν. Αὐτὸ ἄλλως τε ἀποδεικνύουν τὰ πρῶτα φιλελεύθερα βήματα τοῦ βασιλεύοντος ἤδη Διαδόχου τῆς Αἰθιοπίας.

ΑΤΤΟ ΧΑΪΛΕ ΜΑΡΙΑΜ
Μέγας Διερμηνεὺς τῶν Ἀνακτόρων καὶ Εἰσηγητὴς τῶν Πρέσβεων

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Μετὰ τοὺς ἐστεμμένους ἔρχεται ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Θρησκείας. Οἱ Ἀβυσσινοὶ εἶναι Ὀρθόδοξοι Μονοφυσῖται, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς θρησκείας των εἶναι Μητροπολίτης Κόπτης Ὀρθόδοξος. Ὁ σημερινὸς Μητροπολίτης, ὁ Ἀμποῦνα Ματθαῖος, ὅπως λέγεται, κατέχει ἐντελῶς ἐξαιρετικὴν θέσιν ἐν Ἀβυσσινίᾳ, ὄχι μόνον λόγῳ τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῶν προσόντων του. Τὸ Αἰθιοπικὸν ἔθνος τὸν σέβεται καὶ τὸν ἐκτιμᾷ ἀπείρως, τοῦ ὀφείλει δὲ τὴν διατήρησιν τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων του τῶν θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν, παρ᾽ ὅλον τὸν συγχρωτισμὸν καὶ τὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν Εὐρωπαίων. Ἀνομολογοῦν τοῦτο ὅλοι, μηδ᾽ αὐτῶν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἐξαιρουμένων, πρῶτος δὲ ἀνεγνώριζε τοῦτο ὁ Μενελὶκ Β΄, ὅστις καὶ τὸν περιέβαλε δι᾽ ὅλης τῆς εὐνοίας του καὶ τῆς προσωπικῆς φιλίας ἢ ἀκριβέστερον ἀγάπης του.

Ὁ Μητροπολίτης Ματθαῖος ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ 1881. Εἶχε διακούσει μαθήματα ἐν τῇ Κοπτικῇ μοναστηριακῇ σχολῇ τοῦ Wadi El-Natroum, ἐφοδιασθεὶς δὲ μὲ δίπλωμα Θεολογίας, ὑπηρέτησε κατ᾽ ἀρχὰς εἰς τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Κοπτικὸν Πατριαρχεῖον. Ἕως ὅτου ἐξετιμήθησαν καὶ τὰ χαρίσματά του καὶ ἡ ἀξία του, τὰ ὁποῖα ἦσαν καὶ τὰ μόνα ἐνδεικνύοντα αὐτὸν διὰ τὸν Μητροπολιτικὸν θρόνον τῆς Αἰθιοπίας. Ἔκτοτε διευθύνει τὴν Αἰθιοπικὴν Ἐκκλησίαν δεξιώτατα, πρωτοστατῶν εἰς πᾶν ἐθνικὸν ζήτημα, ἐμπνέων δὲ τὸν βαθὺν

ΚΑΝΤΙΜΠΑ ΒΟΛΔΕ ΤΑΝΤΙΚ
Ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας καὶ Βιομηχανίας

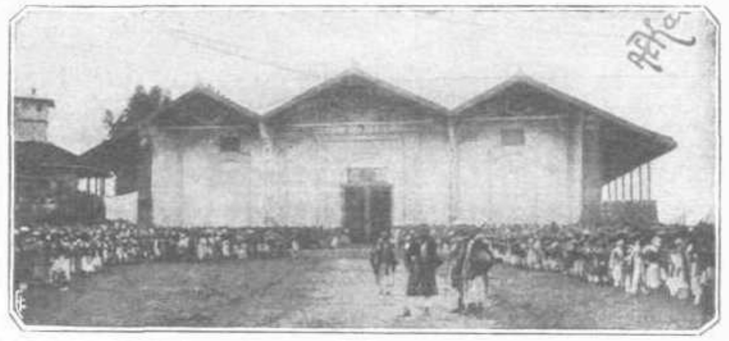

ΤΟ ΑΔΑΡΑΣ

σεβασμὸν εἰς πάντας. Κατὰ τὴν περυσινὴν—22 Μαρτίου 1910—ἐξέγερσιν ἐναντίον τῆς ἀπολυταρχικῆς διοικήσεως τῆς Αὐτοκρατείρας Ταϊτοῦ, μόνον μὲ τὴν ἐπιβολὴν ποῦ ἐξασκεῖ ὁ Ἀμποῦνα Ματθαῖος καὶ τὸ κῦρος του κατίσχυσε καὶ κατέστειλε τὴν ἀναρχίαν. Δεῖγμα τῆς ὅλως ἐξαιρετικῆς θέσεως, ἣν εἶχε πλησίον τοῦ Αὐτοκράτορος Μενελὶκ εἶναι καὶ τὸ ὅτι, πρὸ ἑπταετίας, ἐνῷ κατὰ πατροπαράδοτον ἔθιμον καὶ ἐκκλησιαστικὸν κανόνα, ὁ ἅπαξ ἐκλεγεὶς Ἀμποῦνα δὲν δύναται ἐφ' ὅρου ζωῆς νὰ καταλίπῃ τὸ ἔδαφος τῆς Αἰθιοπίας, ὁ Μητροπολίτης Ματθαῖος ἔλαβε παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος τὴν ἄδειαν καὶ μετέβη εἰς Ἱεροσόλυμα, Κωνσταντινούπολιν καὶ Ρωσσίαν.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

Τὰς ἀποφάσεις τοῦ Μονάρχου πραγματοποιεῖ ἐκτελεστικὴ Ἐξουσία ἀποτελουμένη ἐξ ὀκτὼ Συμβούλων καὶ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Αὐτοκρατορίας. Οὕτω τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον σήμερον ἀποτελοῦσιν οἱ Φύτα Οὐράρη Χαυταγεώργης, Πρωθυπουργὸς καὶ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, Ναγκατρὰς Ἰγκαζού, Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, Ἄλακα Γκάμπρε Σαλάσι, Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, Ἀφὰ Νεγκοὺς Στέφανος, Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, Ἀζὰζ Ματάφαρη, Ὑπουργὸς τῶν Δημοσ. Ἔργων, Ναγκατρᾶς Χάϋλε Γεώργης, Ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου, Λίτζι Μπαγιενέ, Ὑπουργὸς τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων, Ἄττο Ἄφε Βόρκ, Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Αὐτοκρατορίας.

ΑΝΔΡΕΑΣ Ε. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ
Ἱππότης τοῦ Ἀστέρος τῆς Αἰθιοπίας καὶ Ταξιάρχης

ΤΟ ΑΔΑΡΑΣ

Ἀλλὰ τί εἶναι τὸ Ἀδαρὰς αὐτό, τὸ ὁποῖον οἱ Εὐρωπαῖοι περιγράφουν, ἄλλοι ὡς μυθικόν τι ἀνάκτορον καὶ ἄλλοι ὡς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Αὐτοκράτορος Μενελίκ;

Τὸ «Ἀδαρὰς» αὐτὸ εἶνε ἁπλούστατα μία παμμεγέθης αἴθουσα, τὸ ἐξωτερικὸν τῆς ὁποίας δεικνύει τρία κατὰ σειρὰν ἐπιμήκη καὶ μεγάλα οἰκοδομήματα, ὧν τὸ μέγιστον ἐν τῷ κέντρῳ 70 μέτρων μήκους καὶ 40 πλάτους, ἄνευ οὐδενὸς ῥυθμοῦ καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀρχιτεκτονικῆς ἀξίας, μὲ πανυψήλους μόνον θύρας, κατασκευασθὲν παρὰ τεχνιτῶν Ἰνδῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν οὐδεὶς Ἕλλην τεχνίτης εὑρίσκετο ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Αἰθιοπίας, ἐν ᾧ σήμερον ἀριθμοῦνται ὑπερτριακόσιοι τοιοῦτοι, εἰς οὓς καὶ ὀφείλεται ὁ καλλωπισμὸς καὶ ἐξωραΐσις καὶ ἡ καταπληκτικῶς ἁλματικὴ πρόοδος, ἣν ἐπετέλεσεν ἡ πρωτεύουσα, δικαιοῦσα οὕτω σήμερον τὸ ὄνομα «Νέον ἄνθος», ὅπερ τότε τῆς ἐχάρισεν ὁ τόσον διορατικὸς καὶ μεγαλόνους Αὐτοκράτωρ Μενελίκ.

Εἰς τὸ βάθος τῆς παμμεγέθους ταύτης αἰθούσης ἐπὶ τετραγώνου ἐξέδρας εἶνε ἐστημένος ὁ χρυσοῦς τοῦ Αὐτοκράτορος θρόνος, ἐξ οὗ καὶ «Αἴθουσα τοῦ Θρόνου» ὀνομάζεται.

Τὸ Ἀδαρὰς εἶνε ἡ αἴθουσα ἐν ᾗ γίνονται αἱ ἐπίσημοι ὑποδοχαὶ τῶν πρεσβευτῶν καὶ τῶν ἐκτάκτων ἀπεσταλμένων καὶ ἀντιπροσώπων τῶν Εὐρωπαίων Μοναρχῶν καὶ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κυβερνήσεων. Αἱ ὑποδοχαὶ αὗται εἶνε πολυτελεῖς καὶ μεγαλοπρεπέσταται. Ἑπτὰ χιλιάδες στρατοῦ περίπου μὲ τὰς ἐπισήμους αὐτῶν στολὰς παραλαμβάνουν τὸν ἐπίσημον ξένον ἀπὸ τῆς ἔξωθεν τῆς πρωτευούσης κατασκηνώσεως αὐτοῦ καὶ ὁδηγοῦν αὐτὸν εἰς τὴν Αἴθουσαν τοῦ Θρόνου, ἥτις διακοσμεῖται καταλλήλως καὶ πληροῦται ἀπὸ τοὺς διαφόρους ἀρχηγούς, μεγιστάνας, διοικητάς, βαθμούχους καὶ αὐλικούς. Φέρουν ὅλοι ἐπίσημον πολεμικὴν στολήν, χρυσὰς λάμδας, πολυτελῆ βουρνούζια, βαρύτιμα ἐκ μετάξης ἐνδύματα καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν κοσμεῖ, ὡς κρᾶνος, ἡ χαίτη, ἡ ὑπερήφανος τοῦ βασιλέως τῶν δασῶν καὶ τῆς ἐρήμου λέοντος. Ἐκ τῆς αἰθούσης ταύτης μέχρι τῶν προπυλαίων τῶν ἀνακτόρων, δηλαδὴ εἰς γραμμὴν διακοσίων περίπου μέτρων, εἶνε παρατεταγμένοι εἰς δύο στοίχους οἱ ἄριστοι τῆς Αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, φέροντες ἀσπίδας χρυσὰς καὶ χρυσοποικίλτους καὶ δόρατα.

Ἡ αἴθουσα αὕτη τοῦ θρόνου, τὸ Ἀδαρὰς αὐτὸ ὅμως, εἶνε ἱστορικὸν ἀπὸ τὰ περίφημα καὶ ὀνομαστὰ γεύματα, τὰ ὁποῖα ὁ Αὐτοκράτωρ Μενελὶκ ἔδιδε πρὸς τὸν στρατόν του καὶ τὸν λαόν του, τὰ «Γκιμπὶρ» καλούμενα καὶ διαρκοῦντα ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς ἑσπέρας.

Ἡ «Matin» τῶν Παρισίων, γράφουσα περὶ τῶν γευμάτων αὐτῶν, ἔλεγε ποτὲ ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ Μενελὶκ εἶχε προσφέρει γεῦμα εἰς 60 χιλιάδας λαοῦ καὶ ἐξέφραζε τὴν ἀπορίαν της, πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ δοθῇ τοιοῦτον γεῦμα. Ἀληθῶς τὸ πρᾶγμα ἀρχικῶς εἶνε ἄξιον ἀπορίας. Ἰδοὺ ὅμως τί ἀκριβῶς γίνεται ἐκεῖ κάτω:

Ἑπτὰ χιλιάδας ἄνδρας χωρεῖ ἡ κολοσσιαία αὐτὴ αἴθουσα, καθημένους καὶ τρώγοντας. Μόλις ὅμως τελειώσουν τὸ γεῦμα αἱ ἑπτὰ αὗται χιλιάδες ἀνδρῶν, ἐξέρχονται ἀριστερόθεν, ἐν ᾧ δεξιόθεν εἰσέρχονται ἄλλοι τόσοι, ὅπως καὶ οὗτοι μετ' ὀλίγον ἐξέλθωσιν, ὡς οἱ πρῶτοι, καὶ τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται ἀναλόγως τοῦ ἀναμένοντος ἔξωθεν τοῦ Ἀδαρὰς πλήθους. Τί γίνεται ὅμως εἰς τὴν εἴσοδον μὲ τὸ τίς νὰ εἰσέλθῃ πρῶτος εἶνε ἀφάνταστον, ἀπερίγραπτον. Οἱ τεταγμένοι ἐκεῖ φρουροὶ ἀδυνατοῦν νὰ συγκρατήσουν τὴν κοσμοπλημμύραν ἐκείνην, ἥτις ὠθοῦσα καὶ ὠθουμένη παρασύρει τὰ πάντα. Δὲν ὑπάρχει τάξις, ἴσως ὑποθέσετε. Ὄχι, ὑπάρχει μάλιστα παραδειγματική. Ὁ Αὐτοκράτωρ ὅμως ηὐχαριστεῖτο πολλάκις βλέπων τὴν ἔφοδον αὐτὴν τὴν βιαίαν καὶ τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν κατάληψιν τῶν πλησιεστέρων πρὸς αὐτὸν θέσεων.

Προσκληθεὶς παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς γεῦμα, ἀπὸ τῆς ἐξέδρας τοῦ θρόνου ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθήσω τἀνωτέρω καὶ νὰ ἴδω ἑβδομήκοντα χιλιάδας στρατοῦ καὶ λαοῦ νὰ γευματίσουν τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἀπὸ μεσημβρίας δηλαδὴ μέχρις ἑσπέρας. Κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα τὸ Ἀδαρὰς εἶχε πληρωθῆ ἀνδρῶν δεκάκις καὶ ὁ ἀκαταπόνητος καὶ ἀκατάβλητος ἐκεῖνος Μονάρχης εἶχε μείνη ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ θρόνου, χωρὶς νὰ ἐγερθῇ οὐδ' ἐπὶ στιγμήν, ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Ὅτε ἠρώτησα τὴν Α. Μ. ἂν δὲν ἐκουράζετο

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΑΔΑΛ
Εἰς τὴν ἔρημον τοῦ ποταμοῦ Ἀβὰς χορεύουν.— Φυλὴ ἀγρία καὶ αἱμοδιψής.

νὰ μένῃ ἐπὶ τόσον χρόνον εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, μοὶ ἀπήντησεν τὰ ἀλησμόνητα αὐτὰ λόγια: «Οὐδέποτε θὰ κουρασθῶ προκειμένου διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ λαοῦ μου».

Πράγματι οὕτως ἔδιδε τὴν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν λαόν του, τοῦ ὁποίου Πατὴρ μᾶλλον ἦτο ἢ Βασιλεύς, νὰ τὸν θαυμάζῃ ἐν ᾧ ἔτρωγε καὶ νὰ τὸν ἀπολαμβάνῃ.

Βασιλεὺς πράγματι ἦτο ὁ Μενελὶκ τῶν Ὁμηρικῶν χρόνων, συντρώγων μὲ τὸν στρατόν του καὶ τὸν λαόν του καὶ οὐχὶ βασιλεὺς τῶν τύπων, ὡς εἶνε οἱ σημερινοὶ βασιλεῖς.

Ἀθῆναι, Ἰούλιος 1911. Α. Ε. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

*

Ὁ κ. Καββαδίας καὶ ἐνταῦθα εὑρισκόμενος συνεχίζει τὸ ἐθνικόν του ἔργον, μεριμνῶν περὶ τῶν συμφερόντων τῶν ἐκεῖ κάτω ὁμογενῶν. Εἰς τὴν Ἀβυσσινίαν δὲν ὑπάρχει ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, καθ' ὃν χρόνον ὅλαι αἱ ἄλλαι ἐθνότητες ἔχουν παρὰ τῇ αὐλῇ τοῦ Μενελὶκ Πρεσβευτὰς καὶ Προσέδρους Ὑπουργούς. Ὁ κ. Α. Καββαδίας μόλις ἔφθασεν ἐνταῦθα ἐζήτησε παρὰ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἀκρόασιν, εἶτα δὲ καὶ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν. Παρὰ τῷ κ. Βενιζέλῳ καὶ παρὰ τῷ κ. Γρυπάρῃ ὡδήγησε τὸν κ. Α. Καββαδίαν ὁ διευθυντὴς τῆς «Εἰκονογραφημένης» κ. Δ. Βρατσάνος, Βουλευτὴς Ψαρῶν. Ὁ κ. Βενιζέλος ἐκράτησεν ἐπὶ πολὺ τὸν κ. Καββαδίαν παρ' ἑαυτῷ, μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος ζητῶν πληροφορίας περὶ τῆς ἀπωτάτης ἐκείνης χώρας καὶ περὶ τῶν ἐκεῖ ἐγκατεστημένων ὁμογενῶν, ἀνεγνώρισε δὲ τὴν ἀνάγκην τοῦ διορισμοῦ ἐν Ἀντὶς Ἀμπαμπᾶ Ἕλληνος Προξένου, καθὼς καὶ ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν.

ΡΑΣ ΑΜΠΑΤΑ
ὁ ἀρχηγὸς τῆς τελευταίας στάσεως ἐναντίον τοῦ βασιλεύοντος Διαδόχου

* * *

1862–1863

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον τεῦχος]

Ὁ Wendland ἀνῆλθε καὶ ἐκ δευτέρου εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ παρουσίᾳ ἀντιπροσώπων τῆς Κυβερνήσεως ἐσφράγισε τὰ ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ γραφείῳ τοῦ Βασιλέως ἔγγραφα.

Ἀλλ' ἡ «Σκύλλα» ἐξηκολούθει νὰ παραμένῃ ἐν ὅρμῳ Σαλαμῖνος, χωρὶς ν' ἀνασπᾷ τὴν ἄγκυραν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὁλοκλήρους. Ἡ κυβέρνησις τότε διεμήνυσεν εἰς τὸν Βασιλέα νὰ ἀπέλθῃ ἀπειλήσασα βίαν καὶ μόλις τότε ὁ Ὄθων ἔδωκε τὴν διαταγὴν τῆς ἀπάρσεως. Ὁ Ὄθων ἤλπιζε τουλάχιστον ὅτι οἱ Κερκυραῖοι, διότι θὰ ἠνθράκευεν ἡ «Σκύλλα» εἰς Κέρκυραν, θὰ ἐδέχοντο αὐτὸν μετὰ στοργῆς. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἐφάνησαν ψυχρότατοι. Καὶ ἡ «Σκύλλα» κατηυθύνθη ὁλοταχῶς εἰς Τεργέστην, ἐνῷ δὲ ὁ ἔκπτωτος ἔπιπτεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του Βασιλίσσης Μαρίας, οἱ ἐν Ἑλλάδι θιασῶται του ἔσπευδον νὰ συμφιλιωθῶσι μὲ τοὺς ἐκθρονίσαντας αὐτόν. Ἐκ τῶν πρεσβευτῶν τῆς Ἑλλάδος μόνος ὁ ἐν Βιέννῃ Βαρῶνος Σίνας δὲν ἀνεγνώρισε τὴν νέαν κυβέρνησιν παραιτηθείς.

*

Ὁ Βούλγαρης ἐγκατασταθείς, ὡς εἴδομεν, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Γερουσίας, τοῦ Ρούφου ἀπόντος καὶ τοῦ Κανάρη διστάζοντος νὰ μετάσχῃ τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως, ἐγένετο πράγματι μονοκράτωρ. Προέβη τότε τὴν ἐπιοῦσαν, πρωΐ πρωΐ, εἰς τὸν σχηματισμὸν Ὑπουργείου ἐκ τῶν Θ. Ζαΐμη, ὡς ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, Α. Διαμαντοπούλου τῶν Ἐξωτερικῶν, Δ. Μαυρομιχάλη τῶν Στρατιωτικῶν, Τάτση Μαγγίνα τῶν Οἰκονομικῶν, Α. Κουμουνδούρου τῆς Δικαιοσύνης, Δ. Καλλιφρονᾶ τῶν Ναυτικῶν, Ε. Δεληγεώργη τῆς Παιδείας, καὶ Β. Νικολοπούλου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

Ὁ λαὸς ἦτο ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἐπαναστάσεως, τὰ ὁποῖα ἦσαν πραγματικῶς σωφρονέστατα καὶ προοιωνίζοντο τὰ ἄριστα. Οἱ φοιτηταὶ αὐτοπροαιρέτως ἀνέλαβον τὴν τήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως, οἱ δὲ ἔμποροι, οἵ τε τοῦ Ἐλευθέρου Βασιλείου καὶ τῆς Δούλης συνεισέφερον γενναῖα ποσὰ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Κράτους. Ἡ ξένη διπλωματία σιωπηλῶς ἠνέχθη τὰ γεγονότα, αἱ δὲ ἐπαρχίαι ἐδέχθησαν τὸ καθεστώς, καθ' οὗ οὐδεὶς εἶχε τὸ σθένος νὰ ἀντιταχθῇ. Εἰς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ ἦλθεν, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἐξ Ἑλλάδος ἀπομάκρυνσις τοῦ Χρηστίδου δι' ὀχλαγωγίας ἐπιτηδείως ὀργανωθείσης, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ θάνατος τοῦ Γρίβα ἐν Μεσολογγίῳ, αἰφνήδιος καὶ μυστηριώδης. Πράγματι ὁ Γρίβας τότε ἠπείλει κίνδυνον φοβερόν. Εἶχεν ἐκκινήσει μὲ τριακοσίους Ἀκαρνάνας διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ νὰ γίνῃ κύριος τῆς καταστάσεως.

Εὐτυχῶς ἀπεσοβήθη πᾶς κίνδυνος κατὰ τοῦ καθεστῶτος, οὕτω δέ, μόλις ἐκόπασεν ὁ ἐνθουσιασμός, τὸ Ἔθνος τρέμον πρὸ τοῦ ἀδήλου μέλλοντος ἐσκέφθη περὶ τῆς πληρώσεως τοῦ θρόνου. Ὅλοι τότε ἐστράφησαν μετ' ἐλπίδων πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, ἥτις εἶχε πρωτοστατήσει κατὰ τὴν ἔξωσιν τῶν Βασιλέων. Διέβλεπον ἄλλως τε καὶ τὴν ἕνωσιν τῶν Ἰονίων Νήσων. Αἱ βλέψεις ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας Ἀλφρέδου. Κάθε ἐνέργεια τῶν ἀρτισυστάτων πολιτικῶν συλλόγων καὶ ἰδίᾳ τοῦ «Ρήγα Φερραίου», μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔδρα ἡ τότε περίφημος νεολαία, ἐστράφη εἰς τὸ νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἡγεμόνος καὶ ἀνατεθῇ τὸ ἔργον εἰς τὸν Λαόν, ὅστις διὰ καθολικῆς ψηφοφορίας νὰ ἐκλέξῃ τὸν νέον βασιλέα του. Διαδηλώσεις ὠργανώθησαν ἐπιβλητικαὶ ὑπὲρ τοῦ Ἀλφρέδου, αἱ ἐνέργειαι ἐσυστηματοποιήθησαν καὶ ἡ κυβέρνησις ἐξεβιάσθη. Οὕτω προεκηρύχθη καθολικὴ ψηφοφορία. Παμψηφεὶ σχεδὸν ἐξελέγη ὁ Ἀλφρέδος, λαβὼν 230,016 ψήφους. Ἀλλ' αἴφνης παρεμβαίνουν αἱ Δυνάμεις, πρὶν ἀκόμη γνωσθῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας καὶ ἐφαρμόζουσαι τὸ ἐν τῇ συνθήκῃ τοῦ Λονδίνου περὶ Ἑλλάδος ἄρθρον, καθ' ὃ μέλη τῶν ἐν Εὐρώπῃ βασιλευόντων οἴκων ἀποκλείονται τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου, ματαιοῦσι τὴν ἀνάρρησιν τοῦ Ἀλφρέδου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφθασεν ἡ 10 Δεκεμβρίου 1862, ἡ ὁρισθεῖσα διὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Διπλάσιοι οἱ βουλευταὶ τὸν ἀριθμόν. Ἐπὶ πλέον ἦλθον πληρεξούσιοι καὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀντιπροσωπεύοντες τοὺς Ἕλληνας ὑπηκόους, κατὰ δικαίωμα παραχωρηθὲν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Μόνον τὰ σωματεῖα εἶχον ἐν ἀρχῇ ἀποκλεισθῆ, βραδύτερον ὅμως ἐπετράπη καὶ εἰς αὐτὰ καὶ ἀπέστειλαν εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν ἀντιπροσώπους. Οὕτω ἡ Ἀντιπροσωπεία ἐκείνη τοῦ Ἔθνους παρουσίαζε περιεργοτάτην μορφήν. Τεραστία τὸν ἀριθμόν, ἄπειρος, λόγῳ τοῦ ὅτι εἶχον εἰσέλθει πολλοὶ νέοι, ἀξιωματικοὶ κατώτεροι, μὴ ἔχουσα καμμίαν κατεύθυνσιν.

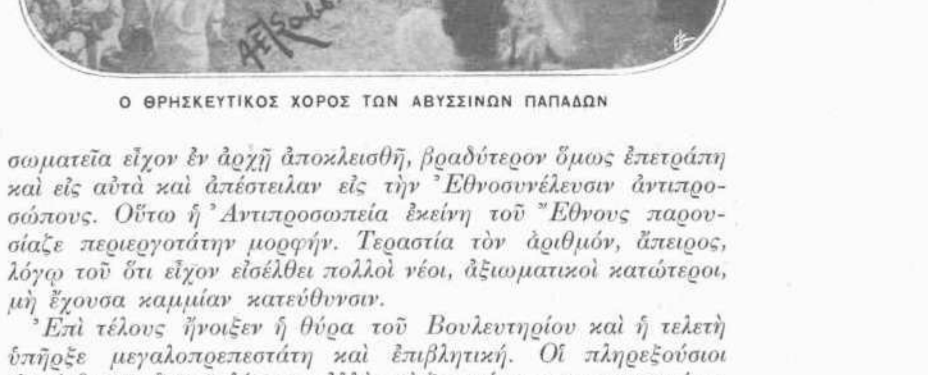

Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΒΥΣΣΙΝΩΝ ΠΑΠΑΔΩΝ

Ἐπὶ τέλους ἤνοιξεν ἡ θύρα τοῦ Βουλευτηρίου καὶ ἡ τελετὴ ὑπῆρξε μεγαλοπρεπεστάτη καὶ ἐπιβλητική. Οἱ πληρεξούσιοι ὡρκίσθησαν δημοτελέστατα ἀλλὰ καὶ ζωηρότατα συγκεκινημένοι. Πλήν, εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ βίου της, τὰ ἑτερογενῆ ἐκεῖνα στοιχεῖα ἦλθον εἰς σύρραξιν μοιραίως. Συγκρούσεις παθῶν καὶ βίαιαι ἔριδες καὶ διακοπαὶ τῶν συνεδριάσεων κατέστησαν προβληματικὸν τὸ μέλλον. Οὕτω ἡ ἐξέλεγξις τῶν ἐκλογῶν διήρκεσε δύω περίπου μῆνας. Μόλις περὶ τὰ τέλη Ἰανουαρίου εὑρέθη τὸ Σῶμα συγκεκροτημένον κατὰ τοὺς τύπους.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς μας δὲν ἀπεκρυσταλλώθησαν ἀκόμη εἰς ὡρισμένους λαούς, οἱ ὁποῖοι νὰ ζήσουν εἰς τὸ ἑξῆς ἀτρόμητοι πρὸ τοῦ κινδύνου τῆς καθολικῆς ἐξαντλήσεως. Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀνθρωπότητος ἀναφέρει ὀνόματα λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπάρχουν πλέον καὶ ὀνόματα λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἐμφανίζονται νέοι καὶ καταλαμβάνουν τὰς θέσεις ἐκείνων. Ὅ,τι συμβαίνει μὲ τὸν ἕνα ἄνθρωπον, συμβαίνει, εἰς μικροτέραν φυσικὰ κλίμακα, καὶ μὲ ὁλοκλήρους λαούς. Καὶ αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις καὶ ὁ θάνατος ἐξακολουθοῦν ἀκόμη. Ἐνῷ εἰς τὴν Ἀμερικὴν π.χ. μέρη ἄγρια ἕως τώρα καὶ ἀκατοίκητα, συγκεντρώνουν τοὺς φυγάδας ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ἀποτελοῦνται τοιουτοτρόπως νέοι λαοί, συγγενεῖς βεβαίως μὲ τοὺς παλαιούς, ἀλλὰ συνιστῶνται νέας μεγάλης οἰκογενείας τῆς ἀνθρωπότητος, ἄλλοι λαοί, αἱ διάφοροι ὑποδιαιρέσεις τῶν πρώτων κατοίκων τῆς Ἀμερικῆς τῶν ἀγρίων, τοὺς ὁποίους ἀνεκάλυψεν ὁ Κολόμβος, ἐξαφανίζονται σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἠπείρου ἐκείνης.

Τὸ ἴδιον σχεδὸν συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην. Βεβαίως ἡ περισσότερον ὑπὸ ἔποψιν λαῶν ἀποκρυσταλλωμένη πλέον ἤπειρος τοῦ κόσμου εἶνε ἡ Εὐρώπη. Ἐν τούτοις καὶ ἐδῶ γίνεται αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις καὶ ἡ ἐξαφάνισις λαῶν, ἡ ἀποτελοῦσα νέαν μορφὴν δημιουργίας τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας.

Ἰδοὺ π. χ. ἕνας λαός, ὁ ὁποῖος ἐξαφανίζεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Εἶναι οἱ Λιθουανοί. Ἡ Λιθουανία, κειμένη πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀνατολικῆς Πρωσσίας, εἶναι χώρα ἡ ὁποία κατωκεῖτο ἄλλοτε ἀπὸ μεγάλην καὶ δυνατὴν φυλήν, καὶ τῆς ὁποίας οἱ παλαιοὶ κάτοικοι ὀλιγοστεύουν τόσον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ὥστε πολὺ γρήγορα θ' ἀνήκουν μόνον εἰς τὴν Ἱστορίαν. Μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἡ Λιθουανικὴ γλῶσσα ὡμιλεῖτο εἰς μίαν μεγάλην ἔκτασιν τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς Εὐρώπης. Τώρα, ὑποχωροῦσα διαρκῶς, μόλις ὁμιλεῖται εἰς μίαν στενωτάτην λωρίδα γῆς, περιλαμβάνουσαν δύο μόνον πόλεις τὸ Τίλσιτ καὶ τὴν Μέμελ.

Λιθουανοὶ σημαίνει: «Οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι σπαταλοῦν τὴν ζωήν των». Ὠνομάσθησαν δὲ οὕτω, διότι ἡ χώρα των ἐθεωρεῖτο τόσον πλουσία, ὥστε κανεὶς δὲν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ οἰκονομήσῃ τὴν ζωήν του καὶ ἠδύνατο νὰ τὴν σκορπᾷ ἀφειδῶς. Κατοικοῦντες τόπον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα δροσερὰ διὰ τῆς Εὐρώπης, ὑπῆρξαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἠσφαλισμένοι εἰς τὴν ἐκ φύσεως ὀχυρὰν ἐκείνην θέσιν, τῆς ὁποίας ἡ ὡραιότης καὶ ὁ πλοῦτος εἵλκυσαν πολλοὺς κατακτητάς. Διότι πραγματικῶς ἡ χώρα αὐτὴ ἔχει φυσικὰς καλλονὰς σπανίας, ἄφθονα ὕδατα καὶ δάση ὄχι συχνὰ ἀπαντῶντα εἰς τὴν Εὐρώπην. Εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα καὶ πλέον ἀπότομα ὄρη των, εἰς τὸ Ρομπίνο, τὸν Λιθουανικὸν Ὄλυμπον, ἐπάνω εἰς ὑπέροχον βράχον γρανίτου, ἐζοῦσαν οἱ παλαιοὶ Λιθουανοὶ θεοί, οἱ ὁποῖοι, ὅπως καὶ οἱ ἰδικοί μας τοῦ Ὀλύμπου, δὲν ὑπάρχουν πλέον.

Εἰς τὸ ὄρος αὐτό, τοῦ ὁποίου τὴν κορυφὴν στεφανώνουν ἀκόμη καὶ τώρα τὰ ἐρείπια παλαιοῦ εἰδωλολατρικοῦ φρουρίου, ἤρχοντο ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς χώρας οἱ προσκυνηταί, ἀπὸ ἁπλῶν θνητῶν μέχρις ἡγεμόνων καὶ προσέφερον θυσίας. Ἡ λατρεία δὲ αὐτὴ ἐξηκολούθησε μέχρι τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος, ὅτε οἱ ἱππόται τοῦ Τευτονικοῦ τάγματος, εἰσβαλόντες εἰς τὴν Λιθουανίαν, κατέλαβον τὸ Ρομπίνο, κατέστρεψαν τὸν παλαιὸν εἰδωλολατρικὸν ναὸν καὶ ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν τοὺς τελευταίους εἰδωλολάτρας. Λέγεται ἐν τούτοις ὅτι, οἱ ἱερεῖς, πρὶν φύγουν ἢ φονευθοῦν, κατώρθωσαν καὶ ἔκρυψαν εἰς διάφορα μέρη τοῦ ὀροπεδίου μέγα μέρος τῶν θησαυρῶν. Πρὸ ἑκατὸν καὶ πλέον ἐτῶν ἀνασκαφαί, γενόμεναι ἀνεπισήμως ἐννοεῖται, εἰς διάφορα

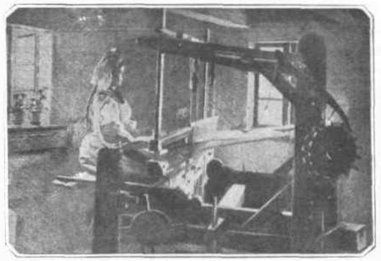

ΧΩΡΙΚΗ ΤΗΣ ΛΙΘΟΥΑΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΓΑΛΕΙΟΝ

σημεῖα ἔφερον πράγματι εἰς φῶς ἀμυθήτους θησαυροὺς χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων. Οἱ θησαυροὶ αὐτοὶ δηρπάγησαν καὶ τώρα δὲν μένει πλέον παρὰ μόνον ἡ παράδοσις.

*

Οἱ Λιθουανοὶ ἀναφέρονται ὡς φυλὴ μεγάλη καὶ δυνατὴ ἀπὸ τοῦ τρίτου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην φαίνεται ἔγινε μία ἀπὸ τὰς μεγάλας ἀπορροφήσεις τῶν πέριξ στοιχείων δι' ἐπιδρομῶν καὶ κατακτήσεων, ὅπως συνέβη καὶ εἰς ἄλλους λαούς, καὶ ἑπομένως ἡ εὐδοκίμησις τῆς φυλῆς αὐτῆς δι' ἐπιμίξεως. Ἡγεμόνες τολμηροὶ καὶ γενναῖοι κατέκτησαν χώρας γύρω, μετέφερον εἰς τὴν Λιθουανίαν γυναικόπαιδα καὶ ἔθεσαν τὰς βάσεις τοῦ μεγαλείου τῆς φυλῆς των. Παραδόξως ὅμως ἔπειτα ἡ Ἱστορία σιωπᾷ περὶ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Κατόπιν ἔρχεται μία περίοδος ὑποταγῆς εἰς τοὺς γειτονικοὺς Ρώσσους ἡγεμόνας.

ΖΑΤΣΕΛΟΝΕΣ
ὁ τελευταῖος Πρίγκιψ τῆς Λιθουανίας

Ὀλίγον ἀργότερον ἕνας μεγάλος ἀρχηγὸς ὁ Μιδδὸς ἀποφασίζει νὰ συνενώσῃ τοὺς Λιθουανοὺς ὑπὸ ἕνα σκῆπτρον καὶ διεξάγει τρομερὸν ἀγῶνα πρὸς τοὺς ἱππότας τοῦ Τευτονικοῦ τάγματος. Ἀργότερα ὁ Ζατσελόνε, ὁ τελευταῖος μέγας ἡγεμὼν τῶν Λιθουανῶν, κατορθώνει καὶ ἑνώνει τὴν Λιθουανίαν μὲ τὴν Πολωνίαν κατὰ τὸ 1386 καὶ θέτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἡνωμένον τὸ στέμμα τῶν δύο χωρῶν. Μετὰ διαφόρους ἀκόμη περιπετείας διὰ μέσου τῶν αἰώνων, τὰς περιπετείας τὰς ὁποίας ἔχουν ὅλοι οἱ λαοί, ὅσοι εἶχον τὸ εὐτύχημα μαζὴ καὶ τὸ ἀτύχημα νὰ κατοικοῦν ἕνα ὡραῖον τόπον, εὑρίσκομεν κατὰ τὸ 1720 τὴν Λιθουανίαν ὑπὸ τὴν πραγματικὴν προστασίαν τῆς Γερμανίας. Ὁ Φρειδερῖκος Γουλιέλμος, βλέπων ὅτι ὁ λαὸς ἐκεῖνος εἶχε δεκατισθῆ ἀπὸ τοὺς πολέμους καὶ ὅτι ἐκινδύνευσε νὰ λείψῃ, δὲν ἐφείσθη κανενὸς μέσου διὰ νὰ τὸν ἀναζωογονήσῃ. Ἐξ μεγάλαι πόλεις καὶ διακόσια τριάντα τρία χωρία ἱδρύθησαν, γενναιοτάτη δὲ διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπιχορήγησις ἐκ δύο ἑκατομμυρίων πεντακοσίων χιλιάδων ταλλήρων ἐδόθη διὰ νὰ βοηθηθῇ ὁ λαός.

Ταυτοχρόνως ἔγεινε δὲ ἐνεργείας τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ μία μεγάλη μετανάστευσις, ἔχουσα σκοπὸν νὰ τονώσῃ διὰ νέου αἵματος τὴν ἐξηντλημένην καὶ κουρασμένην φυλήν. Εἴκοσι χιλιάδες κάτοικοι τοῦ Σάλτζβουργ, ἀφίντες τὴν ὡραίαν παρὰ τὰς Ἄλπεις χώραν των, μετηνάστευσαν εἰς τὴν Λιθουανίαν, ἐγκατεστάθησαν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἠγάπησαν ὡς πατρίδα των.

Ἐν τούτοις τὴν παλαιὰν Λιθουανικὴν φυλὴν τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὴν σώσῃ πλέον. Ἡ γλῶσσά της, τὸ μεγαλείτερον δεῖγμα τῆς ὑπάρξεως μιᾶς φυλῆς, ὑποχωρεῖ διαρκῶς καὶ μόλις ὁμιλεῖται καὶ ἀκόμη καθαρὰ καὶ ἀμιγὴς εἰς μερικὰ ἀπομακρυσμένα χωρία. Εἰς τὰ ἄλλα σημεῖα ἐδανείσθη τόσα στοιχεῖα ἀπὸ τὴν Γερμανικήν, ὑπέστη τόσον βαθυτάτην τὴν ἐπίδρασιν τῆς Γερ-

ΤΟΠΕΙΟΝ ΤΗΣ ΛΙΘΟΥΑΝΙΑΣ

μανικῆς ἐπιδρομῆς, ὥστε ἔγινεν σχεδὸν ἀγνώριστος. Ἀκόμη καὶ τὰ δημοτικὰ τραγούδια, τὰ ὁποῖα ἔχουν αἰώνων ζωήν, ὑπέστησαν κάποιαν ἐπίδρασιν τῆς Γερμανικῆς ποιήσεως. Τὰ ἤθη δὲ καὶ τὰ ἔθιμα δὲν ἐνθυμίζουν τίποτε ἀπὸ τὴν παλαιὰν Λιθουανικὴν ζωήν.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὅλοι οἱ Λιθουανοὶ ὑπελογίζοντο εἰς 800,000 ψυχῶν, ἀμιγῶν, καὶ καθαρῶν Λιθουανῶν. Σήμερον, οἱ ὁμιλοῦντες τὴν Λιθουανικήν, οἱ διατηροῦντες τὰ παλαιὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, οἱ ἔχοντες καθαρὰ Λιθουανικὰ ὀνόματα, δὲν εἶνε περισσότεροι ἀπὸ 30,000. Ὅλοι οἱ ἄλλοι κάτοικοι τῆς Λιθουανίας εἶνε Γερμανοί· οἱ ἄλλοι λέγονται Λιθουανοὶ μόνον διότι μετηνάστευσαν ἐκεῖ πρὸ 200 ἐτῶν, οἱ παλαιότεροι, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὸν σύνδεσμον τῆς πρώτης καταγωγῆς μὲ τὴν χώραν. Ἐὰν λοιπὸν ἡ συγχώνευσις αὐτὴ ἐξακολουθήσῃ — καὶ βεβαίως θὰ ἐξακολουθήσῃ διότι αὐτὸ εἶναι τὸ φυσικώτερον — ἐντὸς πενήντα ἐτῶν δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον κανεὶς Λιθουανός. Ἡ παλαιὰ Λιθουανικὴ γλῶσσα θὰ ἔχῃ λείψῃ ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ὁμιλουμένων γλωσσῶν καὶ μόνον τὰ παλαιὰ ἐθνικὰ ἄσματα θ' ἀναφέρωνται εἰς κατρινισμένα βιβλία, χωρὶς νὰ τὰ ἐννοῇ πλέον κανείς.

ΑΜΑΖΟΝΕΣ ΛΙΘΟΥΑΝΙΔΕΣ

Εἰς τὸ μεταξὺ ὅμως ἀπὸ ἀπόψεως ἀριθμοῦ καὶ ποσοῦ ἡ ἀνθρωπότης δὲν χάνει τίποτε. Εἰς τὴν χώραν εἰς τὴν ὁποίαν ἀγωνιᾷ ἕνας παλαιὸς λαός, καὶ πρόκειται ν' ἀποθάνῃ, γεννᾶται ἕνας ἄλλος λαός, ἀκμαῖος μὲ τὸ μέλλον ὁλόκληρον ἐμπρός του. Ἴσως μετὰ αἰῶνας θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτοῦ ἡ σειρὰ νὰ ἐξαφανισθῇ. Ἡ ζωὴ τῶν λαῶν δὲν διαφέρει κατὰ τίποτε ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Πεθαίνει ὁ ἕνας διὰ νὰ δώσῃ τὴν θέσιν του εἰς ἐκεῖνον ποὺ γεννᾶται.

Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ

Ἀ τοῦ κόσμου τὴν Σαχάραν βαδίζ' ἡ Ἀνθρωπότης,
εἰς τῶν ἐτῶν τὸν δρόμον, τὸν δίχως γυρισμόν,
καὶ σύρουσα τοὺς πόδας, ἀ τοῦ ἡλιου τὸν καῦμόν,
σπογγίζει τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τὸ μέτωπό της.

Δεινῶς βρυχᾶτ' ὁ λέων, κ' ἡ καταιγὶς βοΐζει
ναός τις ἢ καὶ πύργος δὲν φαίνεται μακράν.
Κι' ὁ γύψ, ὁ τριγυρίζων δι' ἀκάθαρτον βοράν,
αὐτὸς σκιάζει μόνον, τὸν οὐρανὸν ὅσ' σχίζει.

Καὶ ὁλοὲν προβαίνει, κατάκοπος, διψῶσα,
καὶ τέλος ἀτενίζει ἐμπρός της, πνευστιῶσα,
μὲ κυπαρίσσους δάσος μὲ μάρμαρα λευκά·

στὴν Ἔρημον τοῦ Χρόνου, ἀνάπαυσ' ὅπως φέρῃ,
ἡ Πρόνοια ἡ Θεία, 'ς τοῦ βίου τὰ κακά,
ὡς δασιν τοὺς τάφους πρὸς ὕπνον μᾶς προσφέρει.

(Κατὰ τὸν Théophile Gautier) ΕΚΤΩΡ ΚΑΣΤΑΛΙΑΣ

* * *

ΤΟ ΚΑΛΛΥΝΤΗΡΙΟΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΑΙ ΜΟΥ

Θὰ σᾶς εἴπω μερικὰ πράγματα, τώρα περὶ ὑπερτριχώσεως. Πᾶσα παρὰ φύσιν ἐπὶ τοῦ δέρματος ἀνάπτυξις τριχῶν καλεῖται ὑπερτρίχωσις. Ἐνίοτε συναντῶμεν κυρίας, αἵτινες ἔχουν τὸ ἀτύχημα, νὰ ἀνθῇ ἀνωθι τοῦ χείλους ἐλαφρὸς μύσταξ, τὸν ὁποῖον θὰ ἐζήλευεν ἐφηβος. Ἄλλαι κυρίαι φέρουν παραγναθίδας, ἄλλαι ἔχουν τόσον παχείας τὰς ὀφρῦς, ὥστε ὅλος ὁ ὀφθαλμὸς καλύπτεται. Ὑπάρχουν δὲ ἀκόμη καὶ τὰ φαινόμενα ἐκεῖνα τῆς κλασικῆς μορφῆς τῆς ὑπερτριχώσεως, περὶ ὧν ἔγραψεν ἄλλοτε ἐν ἐκτάσει ἡ «Εἰκονογραφημένη» παραθέσασα καὶ εἰκόνας διαφόρων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἔμειναν ὀνομαστὰ κατὰ καιροὺς διὰ τὴν εὐτραφῆ γενειάδα των καὶ τὸν δασύτατον μύστακά των. Ἐν Ἀθήναις ζῇ μία κυρία τῆς μέσης τάξεως, χήρα, ἥτις φέρει κομψότατον μοῦς καὶ εὐτραφῆ μύστακα, ἀπὸ ἀποστάσεως δέ, μὲ τὰ χρήσιμα καὶ τοὺς πέπλους τῆς χηρείας, ὁμοιάζει μὲ ἀρχιμανδρίτην.

Ἡ ὑπερτρίχωσις εἶναι δύο εἰδῶν· γενικὴ καὶ μερική. Ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς κάμω λόγον περὶ τῆς πρώτης, τῆς γενικῆς δηλαδή, ἥτις εἶναι φαινόμενον σπάνιον. Θὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τῆς τοπικῆς ὑπερτριχώσεως, ἥτις εἶναι συνηθεστάτη. Εἶναι καὶ αὐτὴ δύο εἰδῶν· εἶναι *συγγενής*, ὅπως λέγομεν, ἀναπτυσσομένη ἐπὶ σπίλων καὶ ἐπίκτητος, ἀναπτυσσομένη ἐπὶ ὑγιοῦς δέρματος. Ὅταν κανεὶς μεταχειρισθῇ ἀποψιλωτικὰ φυράματα, εἴτε ὀπωσδήποτε διὰ χημικῶν μέσων ἢ μηχανικῶν ἢ διὰ πιέσεων συνεχῶν ἢ δι' ἐκδορίων ἐρεθίσῃ τὸ δέρμα, ἀναπτύσσεται τρίχωμα, ὅπερ δυσκόλως καταστρέφεται. Συνήθως ἡ ὑπερτρίχωσις ἀναπτύσσεται εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν ῥῖνα, τὰ ὦτα, μεταξὺ τῶν ὀφρύων, εἰς τὰς παρειάς, εἰς τὸν πώγωνα καὶ περὶ τὸν λαιμόν.

Συνήθως αἱ κυρίαι ἐκριζώνουν τὰς τρίχας ταύτας μὲ *τσιμπιδάκι*. Τὸ μέσον τοῦτο εἶναι λυσιτελές, ἐφ' ὅσον προκειται περὶ ἐκριζώσεως δύο τριῶν τριχῶν ἀραιότατα φυεισῶν. Προκειμένου ὅμως περὶ ὑπερτριχώσεως ἐκτεταμένης, τὸ μέσον αὐτὸ εἶναι ἥκιστα πρακτικόν, ὀδυνηρότατον δέ, διότι ἐνίοτε ἐκ τῆς βιαίας αὐτῆς ἐξαγωγῆς προκαλεῖται ἐρεθισμὸς ὀξύτατος τοῦ δέρματος μὲ πολὺ δυσάρεστα ἀποτελέσματα.

Τὰ μᾶλλον ἐν χρήσει σήμερον μέσα εἶναι τὰ ἀποψιλωτικὰ φυράματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ χημικαὶ συνθέσεις ἢ μηχανικὰ μίγματα καυστικῶν οὐσιῶν. Ταῦτα ὅμως καταστρέφουν μόνον τὸ σῶμα τῆς τριχός, οὐδέποτε δὲ τὴν ῥίζαν της. Προφανὲς λοιπὸν εἶναι ὅτι καὶ τὰ μέσα ταῦτα προσκαίρως μόνον ἀποψιλώνουν, διότι μετά τινας ἡμέρας φύονται ἐκ νέου αἱ καταστραφεῖσαι τρίχες. Ἡ δὲ συχνὴ χρῆσις τῶν τοιούτων φυραμάτων ἐρεθίζει τὸ δέρμα καί, ὅπως σᾶς εἶπα προηγουμένως, ὁ ἐρεθισμὸς αὐτὸς εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν τριχῶν.

Διὰ τοῦτο σᾶς συνιστῶ νὰ ἀποφεύγητε τὴν χρῆσιν τῶν τοιούτων σκευασιῶν. Μόνον ὅταν ἡ ὑπερτρίχωσις ἔχει ἀναπτυχθῇ εἰς τοὺς βραχίονας ἢ ἐπὶ τοῦ στήθους ἢ τῆς ῥάχεως καὶ θέλει καμμιὰ νὰ παρουσιασθῇ μὲ ντεκολτὲ ἢ ἀκόμη, ἂν πρόκειται περὶ ὑπερτριχώσεως τοῦ ἄνω χείλους ἢ τῶν παρειῶν, δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τὰ ἀποψιλωτικὰ φυράματα.

Σᾶς παραθέτω δύο συνταγάς:

Chaux vive pulv	48 gr.
Amidom pulv	40 »
Sulfure d'Arsenic	4 »

Εἶναι σκόνη τὸ φάρμακον τοῦτο. Ῥίπτετε ὀλίγον νερὸ καὶ μὲ τὴν σχηματιζομένην λάσπην ἀλείφετε τὸ τριχωτὸν μέρος. Δέκα λεπτὰ ἀρκοῦν. Ἔπειτα πρέπει νὰ τὸ σαπουνίσητε καὶ νὰ τὸ ἐπαλείψετε μὲ λανολίνην.

Ἡ ἄλλη:	Sulfure de Calcium	7 gr.
	Oxyde de Zing	28 »

Πάλιν ῥίπτετε νερὸ καὶ τὸ ἀφίνετε ἐπὶ τοῦ τριχωτοῦ μέρους 5 λεπτά, τὸ ἀφαιρεῖτε δέ, μόλις αἰσθανθῆτε ὅτι ἀρχίζει νὰ σᾶς καίῃ, μὲ νερὸ χλιαρόν.

Ἀντὶ ὅμως τούτων συμβουλεύουν, ὅταν μάλιστα τὸ τρίχωμα δὲν εἶναι πολὺ ἀνεπτυγμένον καὶ δασύ, νὰ ξανθαίνουν τὰς τρίχας, ὁπότε καθίστανται ἀφανεῖς. Ζητεῖτε λοιπὸν ἀπὸ τὸ πρῶτον φαρμακεῖον τρία δράμια ὑπεροξειδίου τοῦ ὑδρογόνου (Eau oxygenée), ἑπτὰ δράμια βαζελίνης καὶ τρία δράμια λανολίνης, τὰ ἀνακατεύετε καλὰ καὶ ἀλείφετε δι' αὐτὸν τὸ τρίχωμα, ὅπερ μετ' ὀλίγον γίνεται τόσον ξανθόν, ὥστε δὲν φαίνεται, παρὰ ἀπὸ πολὺ κοντά. Χρειάζεται ὅμως προσοχὴ κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ὑπεροξειδίου τοῦ ὑδρογόνου, διότι καὶ φλυκταίνας τοῦ δέρματος προκαλεῖ καὶ τὰ μάτια καταστρέφει.

Ἂν πάλιν αἱ τρίχες εἶναι μακραί, τότε πρέπει νὰ κόπτονται ἢ νὰ ἐκριζώνωνται διὰ τῆς λαβίδος. Ἂν δὲ πρόκηται περὶ καθολικῆς ὑπερτριχώσεως ἡ ῥιζικὴ θεραπεία εὕρηται μόνον ἐν τῇ Ἠλεκτρολύσει. Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ καταφύγετε εἰς Δερματολόγον.

Η ΕΜΠΙΣΤΟΣ ΣΑΣ

* * *

ΕΝΘΥΜΟΥ!

Ὦ! ἐνθυμοῦ, ὅταν δειλὴ ἀνοίγῃ ἡ Αὐγὴ
στὸν ξανθοκόμην Ἥλιον τὸ μαγικὸ παλάτι.
Ὦ! ἐνθυμοῦ, ὅταν, ὀρεμβὴ ἡ νύξ περνᾷ 'ς τὴ γῆ
μὲ τ' ἀργυρὸ τὸ πέπλο της καὶ ὄνειρα μᾶς πλάττει·
ὅταν γλυκεῖα πρόσκλησις τὸ στῆθος θὰ τὸ πάλλῃ,
μὲ τὰ γλυκὰ τὰ ὄνειρα· ἡ νὺξ ὅταν προβάλλῃ,
ἄκου, 'ς τὰ βάθη τοῦ δρυμοῦ
φωνὴν, ὡς ψιθυρον λυγμοῦ:
—Ὦ! ἐνθυμοῦ!

Ὦ! ἐνθυμοῦ, ὅταν ποτὲ αἱ Μοῖραι αἱ σκληραὶ
διὰ παντὸς καὶ σὲ κ' ἐμὲ θὰ ἔλθουν νὰ χωρίσουν,
ὅταν τὰ χρόνια, ἡ φυγή κ' αἱ μαῦραι συμφοραὶ
τὴ λυπημένη μου καρδιὰ σὲ μαρασμὸ θ' ἀφήσουν,
τὸν θλιβερό μου ἔρωτα, τοῦ χαῖρε τὴ θυσία!
Σὰν ἀγαποῦν, εἶνε μηδὲν ὁ χρόνος κ' ἡ ἀπουσία·
μέχρις ἐσχάτου της παλμοῦ
λέγ' ἡ καρδιὰ μετ' ὀδυρμοῦ:
—Ὦ! ἐνθυμοῦ!

Ὦ! ἐνθυμοῦ, ὅταν ποτὲ 'ς τὸ χῶμα τὸ ψυχρό,
ἡ συντριμμένη μου καρδιὰ τὸν ὕπνο θὰ γνωρίζῃ.
Ὦ! ἐνθυμοῦ ὅταν ποτὲ ἓν' ἄνθος τρυφερὸ
ἐπὶ τοῦ τάφου μου γλυκὰ, αἰώνια θ' ἀνθίζῃ.
Δὲν θὰ μὲ δῇς πλέον ποτέ· ἀλλ' ἡ ψυχή μ' ἐγγύς σου,
Ἀθάνατη θὰ ἔρχεται, 'σὰν ἀδελφὴ πιστή σου.
Ἄκου, 'ς τὰ σκότη τοῦ δρυμοῦ
φωνὴν μεγάλου στεναγμοῦ:
—Ὦ! ἐνθυμοῦ!

(Κατὰ τὸν Alfred de Musset) ΕΚΤΩΡ ΚΑΣΤΑΛΙΑΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

ΕΛΗΕΣ.—Ἐὰν ἤθελε κανεὶς νὰ δώσῃ τὴν ἐξήγησιν τῆς λέξεως «Ἐληὰ» καὶ τὴν σημασίαν φυσικοῦ χαρίσματος ἢ ἐλαττώματος τοῦ προσώπου, θὰ εὑρίσκετο εἰς μεγάλην δυσκολίαν. Ἐληὰ εἶναι κρεάτωμα τὸ ὁποῖον ἔχουν μερικοὶ ἄνθρωποι ἐκ γενετῆς εἰς τὸ πρόσωπον, τριχωτὸν ἢ ὄχι, καὶ τὸ ὁποῖον εἰς ἄλλα μὲν πρόσωπα προσθέτει εἰς καλλονὴν καὶ εἰς χάριν, ἀπὸ ἄλλα δὲ πρόσωπα πραγματικῶς ἀφαιρεῖ.

Καὶ αὐτὰ μὲν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξήγησιν τοῦ τί εἶναι ἐληά. Ἀλλ' ὡς γνωστὸν δὲν ὑπάρχουν μόνον πραγματικαὶ «ἐληὲς» ὑπάρχουν καὶ τεχνηταί. Πῶς προῆλθε λοιπὸν ἡ συνήθεια αὐτὴ νὰ προσθέτουν αἱ γυναῖκες τεχνητὰ τοιούτου εἴδους κρεατώματα, ἐξέχοντα ἢ ὄχι, ἄλλοτε καλῶς ζωγραφιστά, τριχωτά, ἢ μή; Ἰδοὺ τί θὰ ἐξηγήσωμεν.

❋

Καὶ ἐν πρώτοις εἶναι πραγματικῶς ὡραιότητος δεῖγμα ἡ ἐληά; Ἂν πιστεύσωμεν τὸν λαόν, εἶναι. Ἀπειρία ποιημάτων τραγουδοῦν τὰ θέλγητρα καὶ τὰ κάλλη τῆς ἐληᾶς. Ποῖος δὲν ἤκουσε τὸν κλασικὸν στῖχον τοῦ ἐρωτευμένου, ὁ ὁποῖος ζητεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ τὸν ἀξιώσῃ νὰ

«φιλήσῃ τὴν ἐληὰ πούχει στὸ μάγουλό της»;

Ἔπειτα γνωστοτάτη εἶναι ἡ ἐπῳδός, ἡ τοποθετουμένη σχεδὸν εἰς κάθε ᾆσμα καὶ λέγουσα:

«τῆς ἐληᾶς σου τὸ μαυράδι
ζωντανὸ μὲ πάει στὸν Ἅδη».

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὑπάρχουν ἐληές, αἱ ὁποῖαι ὄχι μόνον δὲν διαστρέφουν τὴν φυσιογνωμίαν, ἀλλὰ καὶ παραδόξως κἄτι τῆς προσθέτουν. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι, ἐννοεῖται, αἱ ὁποῖαι παραμορφώνουν ἐντελῶς.

Εἶναι λοιπὸν περιεργοτάτη ἡ καταγωγὴ τοῦ εἴδους αὐτοῦ τῆς γυναικείας φιλαρεσκείας. Λέγεται δηλαδὴ ὅτι, κἄποτε μεγάλη κυρία τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος πάσχουσα ἀπὸ πονοκέφαλον, μετεχειρίσθη κἄποιον φάρμακον, τὸ ὁποῖον τὴν ἐθεράπευσε μὲν ἐντελῶς, ἀλλὰ τῆς ἄφισε εἰς τὸ πρόσωπον διάφορα μικρὰ κιτρινοπράσινα σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἐννοεῖται ὅτι συνετέλεσαν εἰς τὴν ὡραιότητά της. Ἡ κυρία διὰ νὰ κρύψῃ τὰ σημεῖα αὐτὰ ἐκόλλησεν ἐπάνω μικρὰ κομματάκια ταφφετᾶ μαύρου, ἐπειδὴ δὲ ἦτο γυναῖκα κανονίζουσα τὸν συρμόν, ὅταν ἐνεφανίσθη μὲ τὰ μαῦρα αὐτὰ σημεῖα, πολλαὶ ἄλλαι τὴν ἐμιμήθησαν καὶ τοιουτοτρόπως εἰσήχθη ὁ παράδοξος αὐτὸς συρμός.

ΠΩΣ ΕΤΟΠΟΘΕΤΟΥΝ ΤΗΣ ΕΛΗΕΣ

Κατ' ἄλλην ἱστορικὴν πηγὴν ἡ Δούκισσα τοῦ Νιουκάστλ, διάσημος ἀγγλικὴ καλλονὴ ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ Β', μετεχειρίσθη κομματάκια μαύρου ὑφάσματος διὰ νὰ σκεπάσῃ μερικὰ στίγματα, τὰ ὁποῖα εἶχε πέριξ τοῦ στόματος. Μία ἀντίζηλος βλέπουσα ὅτι τὸ μέσον αὐτό, ἐξῆρε τὴν λευκότητα τοῦ προσώπου τῆς Δουκίσσης, τὴν ἐμιμήθη χωρὶς λόγον καὶ τοιουτοτρόπως εἰσήχθη ὁ συρμός, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσεν ἐπὶ ἕνα αἰῶνα.

Ἐν τούτοις οἱ σοφοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι, ἡ ἐληὲς ἦσαν γνωσταὶ καὶ ἐπὶ Ρωμαίων. Αἱ πατρικίαι τῆς Αἰωνίας Πόλεως εἶχον εἰς τὸ καλλυντήριόν των σειρὰν ὅλην φαρμάκων καὶ ὑγρῶν, μὲ τὰ ὁποῖα κατεσκεύαζον εἶδος ἐμπλάστρων, ὀνομαζομένων *σπλήνια*, τὰ ὁποῖα ἐτοποθέτουν εἰς τὸ πρόσωπόν των. Ἐνίοτε τὰ *σπλήνια* αὐτὰ εἶχον σχῆμα ἡμισελήνου.

❋

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΒ' ἡ συνήθεια μετεδόθη καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας. Νεαροὶ εὐπατρίδαι, αὐλικοί, ἀξιωματικοὶ καὶ ἀββάδες ἐμφανίζονται μὲ ἐληές. Εἰς τὸ βιβλίον τῶν «Νόμων τῆς Γαλλικῆς Ἀριστοκρατίας» ὑπάρχει διάταξις ἐπιτρέπουσα καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας νὰ ἔχουν ἐληές. «Ἐὰν — λέγει τὸ βιβλίον — μᾶς κατηγορήσῃ τις, θ' ἀπαντήσωμεν ὅτι εἶναι τιμή μας νὰ μιμηθῶμεν ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἀγαπῶμεν καὶ λατρεύομεν»

Ἐληὲς προσέθετον εἰς τὸ πρόσωπόν των οἱ ἀββάδες, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἡ καλόγρηες τῶν μοναστηρίων. Ἡ κυρία Μαζαρίνου, διαζευχθεῖσα τὸν σύζυγόν της, κατέφυγεν εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ἁγίας Μαρίας, ὅταν δὲ ὁ σύζυγός της ἐπῆγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, αὕτη τὸν ὑπεδέχθη μὲ τὸ πρόσωπον γεμάτο ἐληές.

Ὁ ταφφτάς, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευε διὰ νὰ κατασκευασθοῦν ἡ ἐληές, προσελάμβανε τὰ παραδοξότερα σχήματα. Ἐκόπτετο δηλαδὴ ὡς σελήνη, ἡμισέληνος, ἄστρον, ἄνθος, ζῶον, ἀκόμη δὲ πολλάκις ἐλάμβανε τὸ σχῆμα γνωστοῦ προσώπου. Ἐτοποθετεῖτο δὲ εἰς διάφορα μέρη τοῦ προσώπου καὶ ἀναλόγως τῆς θέσεως εἶχεν ἄλλο ὄνομα. Τοιουτοτρόπως, ὅταν ἐτοποθετεῖτο πλαγίως τῶν ὀφθαλμῶν, ἐλέγετο «ἡ παθητική», εἰς τὸ μέσον τῆς παρειᾶς, «ἡ κομψή» εἰς τὸ ἄκρον τοῦ στόματος, ἐλέγετο «ἡ φιληματική», εἰς τὴν μύτην ἡ «αὐθάδης», εἰς τὰ χείλη «ἡ κοκέττα», ἐντελῶς στρογγυλὴ ὠνομάζετο «ἡ δολοφόνος».

Μία διάσημος κυρία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἰσήγαγε ἐληὲς ἀπὸ μαῦρον βελοῦδον περιτριγυρισμένες ἀπὸ ἀδάμαντας.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' λέγει, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ὁ γάμος τοῦ ἀδελφοῦ της, μεταξὺ τῶν δώρων τὰ ὁποῖα ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' ἔστειλεν εἰς τὴν μνηστήν του, ὑπῆρχε κιβώτιον, τὸ ὁποῖον περιεῖχε διάφορα εἴδη καλλωπισμοῦ, μέσα δὲ εἰς τὸ κιβώτιον αὐτὸ ὑπῆρχε κιβωτίδιον περιέχον παντὸς εἴδους φιαλίδια, πινέλλα ψαλλίδια κ.τ.λ. εἰδικῶς ὅλα αὐτὰ διὰ τὴν κατασκευὴν ἐληῶν.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἠθικολόγοι ἐθορυβήθησαν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὴν τρομερὰν αὐτὴν διάδοσιν τοῦ συρμοῦ καὶ ὁ ἱεροκῆρυξ Μασσιγιόν, ἐξεφώνησε κἄποτε δριμύτατον λόγον ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἐναντίον τῶν ἐληῶν.

—Διατὶ δὲν τοποθετεῖτε ἀπὸ αὐτὰς παντοῦ; εἶπεν ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐκκλησίας.

Οἱ ἀκολουθοῦντες τὸν συρμόν, ἀντὶ νὰ θορυβηθοῦν, ἐφήρμοσαν κατὰ γράμμα τὴν συμβουλὴν τοῦ ἱεροκήρυκος. Γυναῖκες καὶ ἄνδρες ἤρχισαν νὰ τοποθετοῦν εἰς ὅλον τὸ σῶμα ἐληές, αἱ ὁποῖαι μάλιστα ὠνομάσθησαν «ἐληὲς τοῦ Μασσιγιόν».

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ συρμὸς ἐδημιούργησε καὶ ἐμπόριον-ἐπάγγελμα. Ὑπάρχουν πλέον κατασκευασταὶ ἐληῶν, οἱ ὁποῖοι μάλιστα δημοσιεύουν ἐμμέτρους ρεκλάμας, τὰς ὁποίας κάθε φιλάρεσκος κυρία εὑρίσκει τὸ πρωΐ εἰς τὸ καλλυντήριόν της. Μία τοιαύτη ρεκλάμα λέγει ὅτι, ἀναλαμβάνομεν νὰ τοποθετήσωμεν ἐληὲς διαφόρων εἰδῶν,

γιὰ νὰ γλυκαίνωμε τὰ μάτια,
γιὰ τὸ μέτωπο, γιὰ τὸ στῆθος
καὶ τῆς τοποθετοῦμε ἔτσι
ποὺ νὰ τὴς βλέπῃς καὶ νὰ τὰ χάνῃς.

Μὲ μιὰ ἐληὰ καλοβαλμένη,
κάθε ἄντρα ξετρελλαίνει
ἡ ὄμορφη, ποὺ τὴν φορεῖ.
Κανένας ἄνδρας δὲν μπορεῖ
ν' ἀντισταθῇ στὰ θέλγητρά της.

Κατάστημα εἰδικὸν διὰ τὴν κατασκευὴν ἐληῶν ὑπῆρχε κατὰ τὸ 1691 εἰς τὸ Παρίσι, εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Διονυσίου, ἔφερε δὲ τὸν τίτλον «Εἰς τὸν μαργαρίτην τῶν ἐληῶν».

Ἀπειρία ποιημάτων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀναφέρονται εἰς τὴς ἐληές. Ἕνα ἐξ αὐτῶν λέγει ὅτι «ἀδίκως μία γυναῖκα στολίζεται καὶ προσπαθεῖ νὰ γίνῃ ὡραία».

«Χωρὶς μίαν «δολοφόνον»
ὅλα εἶναι περιττά».

Αἱ μεγαλείτεραι κυρίαι τῆς ἐποχῆς δὲν διέφευγον τὴν μανίαν τοῦ συρμοῦ. Ἡ εἰκὼν τῆς Μαρίας-Ἄννης Χρηστίνας Βικτωρίας τῆς Βαυαρίας, μνηστευμένης μὲ τὸν Δελφῖνον τῆς Γαλλίας, τῷ 1880 τὴν παριστάνει μὲ τρεῖς ἐληές· μίαν εἰς τὸ μέτωπον, μίαν εἰς τὴν παρειὰν καὶ τρίτην εἰς τὴν μύτην.

Ἡ περίφημος κυρία Πομπαδοὺρ ἔκαμεν ἄφθονον χρῆσιν ἐληῶν. Γράφουσα κἄποτε εἰς τὸν στρατηγὸν δ' Ἐστρέ, διὰ νὰ τοῦ ὑπαγορεύσῃ ὁδηγίας διὰ τὸν πόλεμον, τοῦ ἐσημείωνεν ἐπάνω εἰς τὸν χάρτην σημεῖα ἐπιθέσεως ἢ ἀμύνης μὲ ἐληές. Ὁ στρατηγὸς ἐγέλασε διὰ τὴν αὐθάδειαν τῆς εὐνοουμένης τοῦ Βασιλέως, ἐκείνη τὸ ἔμαθε καὶ ὁ στρατηγὸς ἐδοκίμασε πολλὰς ἀπογοητεύσεις εἰς τὸ ἑξῆς. διότι κατεδιώχθη ἀμειλίκτως ἀπὸ τὴν πανίσχυρον εὐνοουμένην.

❋

Κατὰ τὸν πρῶτον χρόνον τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος ἡ συνήθεια ἦτο τόσον διαδεδομένη πλέον, ὥστε τὰ κουτάκια εἰς τὰ ὁποῖα ἐτοποθετοῦντο τὰ χρήσιμα διὰ τὴν κατασκευὴν ἐληῶν, ἀπετέλεσαν εἶδος καλλιτεχνικῆς βιομηχανίας. Εἰς τὰ μουσεῖα σώζονται ὄχι μόνον τῶν μεγαλειτέρων γυναικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τοιαῦτα καλλιτεχνικὰ κιβωτίδια, ἀλλ' ἀκόμη καὶ πριγκίπων καὶ σοβαρῶν ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας. Τὰ κιβώτια αὐτὰ ἔχουν ἐπάνω σκηνὰς μυθολογικάς, εἶναι ἀπὸ πολύτιμα ξύλα, ταρταροῦγαν, ἐλεφαντοστοῦν, καὶ διαφόρους ἄλλας πολυτίμους ὕλας.

Ἔκτοτε ἡ συνήθεια ἐξέλιπε. Σήμερον ἀκόμη ἀπομένει εἰς μερικὰ ἀπομεμακρυσμένα τῆς Ἀνατολῆς μέρη, ὅπου αἱ γυναῖκες βάφονται ἀρκετὰ ἀδεξίως, πουδραρίζονται ἀφειδῶς καὶ μεταχειρίζονται ἐληὲς διὰ νὰ συμπληρώσουν αὐτὸν τὸν τεχνικὸν τοῦ προσώπου διάκοσμον.

Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ἡ ἐπεξεργασία αὐτὴ δὲν γίνεται οὔτε τόσον συστηματικῶς, οὔτε τόσον πλουσίως, οὔτε τόσον τελείως ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἔποψιν, ὅσον ἐγίνετο κατὰ τὸν δέκατον ἕβδομον ἢ δέκατον ὄγδοον αἰῶνα.

ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ 17 ΑΙΩΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΝ ΤΗΣ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΧΑΣΤΟΥΚΙ

Ὁ πρόεδρος *(πρὸς τὸν Μπρίζ, ὁ ὁποῖος ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐξακολουθεῖ τὴν κατάθεσίν του)*.— Καλά, καλά! Λοιπὸν σοῦ ἔδωκε ἕνα ράπισμα. Ποῦ;

Λα-Μπρίζ. — Μά, κατάμουτρα, κύριε πρόεδρε.

Ὁ πρόεδρος *(ὑψῶν τοὺς ὤμους)*.— Σὲ παρακαλῶ, νὰ καταλαβαίνῃς τί σοῦ λένε. Δὲν σ' ἐρώτησα ποῦ ἔφαγες τὸ ράπισμα, ἀλλὰ εἰς ποῖον μέρος ἔγινε τὸ πρᾶγμα;

Λα-Μπρίζ.—Ἄ, μὲ συγχωρεῖτε, κύριε πρόεδρε . . . . Στὸ καφενεῖον. Ἦτο τρίτη βράδυ. Ὁ κ. Μπόν, τὸν ὁποῖον εἶχα γνωρίσῃ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὅταν τοῦ ἐδάνεισα σπίρτα ποῦ δὲν εἶχε, μοῦ ἐπρότεινε νὰ παίξωμε ἕνα πικέτο. Ἐδέχθηκα, ἐκαθήσαμε ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο . . .

Ὁ πρόεδρος.— Ἀρκεῖ ἀρκεῖ. Λίγα λόγια, σὲ παρακαλῶ. Τὸ δικαστήριον ἔχει κι' ἄλλη δουλιά. Δὲν ἔχομε ὄρεξι ν' ἀκοῦμε αὐταῖς ταῖς ἀηδίαις.

Λα-Μπρίζ.—Σωστά. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε πρόεδρε. Ἀρχίσαμε λοιπὸν νὰ παίζωμε καὶ τοῦ ἐπῆρα ἓξ παρτίδες, τὴν μία ἀπάνω στὴν ἄλλη... Στὴν ἀρχὴ τῆς ἑβδόμης τοῦ εἶπα ὅτι ἔχω εἴκοσι ἑπτά . . . «Ἄ, μιὰ ἔχεις μιὰ τύχη, ποῦ μοῦ δίνει στὰ νεῦρα, μιὰ τύχη, μοῦ λέει ὁ κ. Μπόν... Ἐγὼ ἐννοεῖται, δὲν ἀνέχομαι τὰ νεῦρα κανενός. Ἄρπαξε ἕνα χαστοῦκι». Καὶ ταυτοχρόνως αὐτὸ τὸ ζῶον μοῦ δίνει ἕνα χαστοῦκι.

Ὁ δικηγόρος τοῦ κ. Μπόν.—Ὁ μάρτυς, κύριε πρόεδρε, μετεχειρίσθη ἔκφρασιν, τὴν ὁποίαν δὲ μοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀφήσω νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητος. Εἶπε «ζῶον» *(Μὲ ἀηδίαν)* Ἀγνοῶ εἰς ποῖον περιβάλλον ἀνετράφη ὁ κ. Λα-Μπρίζ καὶ προτιμῶ νὰ μὴν τὸ μάθω κἄν. Ἀλλ' ὁ πελάτης μου ὑβρίσθη δημοσίᾳ. Ἂν δὲν λάβωμεν ἄμεσον ἱκανοποίησιν, τὴν ἱκανοποίησιν ἐπὶ τῆς ὁποίας δικαιούμεθα, ζητῶ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν κ. Μπρίζ πρόστιμον 500 φρ.

Λα-Μπρίζ.—500 φράγκα! . . Ἀποσύρω τὴν λέξιν «ζῶον». Ὁ εὐγενέστατος λοιπὸν αὐτὸς κύριος μοῦ ἔδωκε ἕνα χαστοῦκι, τὸ ὁποῖον ἀκούσθηκε δώδεκα χιλιόμετρα μακράν.

Ὁ πρόεδρος.—Αὐτὸ εἶναι ὅλον;

Λα-Μπρίζ.—Μά . . . αὐτὸ εἶναι.

Ὁ πρόεδρος *(χαμηλοφώνως)*.—Δὲν εἶναι πολὺ σοβαρὸν τὸ πρᾶγμα . . . Τί λέγει ὁ κ. Εἰσαγγελεύς;

Ὁ εἰσαγγελεύς.—Ἀναφέρομαι εἰς τὴν εὐθυκρισίαν τοῦ δικαστηρίου.

Ὁ πρόεδρος.—Κύριε συνήγορε, ἔχετε τὸν λόγον.

(Ὁ συνήγορος τοῦ κ. Μπὸν σηκώνεται. Δι' εὐγλώττου ἀγορεύσεως ἀποδεικνύει φαεινότατα ὅτι, ὁ πελάτης του εἶναι ὁ ἠρεμώτερος καὶ ἀβλαβέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἐράπισε ἀλλὰ καὶ ἐραπίσθη· τουναντίον αἱ πληροφορίαι τὰς ὁποίας δίδει περὶ τοῦ κ. Λα-Μπρὶζ εἶναι οἰκτραί. Ὁ Λα-Μπρὶζ περνᾷ ὅλην του τὴν ζωὴν εἰς τὸ καφφενεῖον, παίζει· ὅπερ δὲ τρομερώτερον, κερδίζει πάντοτε. Ὑπάρχει περὶ αὐτοῦ καὶ μία κατηγορία ἀπὸ τοῦ 1877 ἐπὶ ἀπαγωγῇ, ἀλλὰ ὁ συνήγορος δὲν ἐγγυᾶται ἂν πρόκειται περὶ αὐτοῦ τοῦ Λα-Μπρὶζ ἢ περὶ ἄλλου συνωνύμου του. Ἀγανάκτησις τοῦ ἀκροατηρίου, τὸ ὁποῖον ψιθυρίζει ἀπειλὰς κατὰ τοῦ Λα-Μπρίζ. Ὁ Λα-Μπρὶζ μένει κατάπληκτος, ἐπὶ τέλους σηκώνεται καὶ φωνάζει: «Αὐτὸ εἶνε ἀτιμία!»).

Ὁ πρόεδρος.—Σιωπή! Ἂν διακόψῃς ἄλλην φορὰν τὸν κ. συνήγορον θὰ σὲ στείλω μέσα! . .

(Ὁ συνήγορος τελειώνει. Ζητεῖ τὴν ἀθώωσιν τοῦ πελάτου του, ὁ ὁποῖος καταδικάζεται εἰς 16 φρ. πρόστιμον).

Λα-Μπρίζ.—Πόσο;

Ὁ πρόεδρος—Δεκαὲξ φράγκα.

Λα-Μπρίζ.—Ὁρίστε! . . Δεκαὲξ φράγκα! . . Νὰ ἕνας τενεκὲς ποῦ μὲ ἐκτύπησε, μὲ προσέβαλε μπροστὰ σὲ ὅλους καὶ τὴν γλυτώνει μὲ δεκαὲξ φράγκα.

Ὁ πρόεδρος.—Δὲν μοῦ λές;.. Θὰ σιωπήσῃς ἐσὺ ἐπὶ τέλους; Ναὶ ἢ ὄχι;

Λα-Μπρίζ.—Κύριε πρόεδρε . . . Στὴν Ἀγγλία . . .

Ὁ πρόεδρος.—Τί μοῦ ἀνακατώνεις τὴν Ἀγγλία ἐδῶ ἔ; . . Ἄφησέ μας ἡσύχους . . . Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου.

Λα-Μπρίζ.—Μμ! ὡραία ἀπόφασις.

Ὁ πρόεδρος.—Τί εἶπες;

Λα-Μπρίζ *(χαμηλοφώνως)*.— Ἀκοῦς ἐκεῖ; . . Ὁρίστε ἄνθρωποι . . . Ὁρίστε χάλια δικαιοσύνης! . . Ἄ, αὐτὸ καταντᾷ ἀνυπόφορον . . . Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ξέρουν τί κάνουν.

(Πέρνει τὸ καπέλλο του κ' ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ).

Ὁ πρόεδρος.—Κλητῆρες, συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον!

(Οἱ κλητῆρες συλλαμβάνουν καὶ τὸν Μπρὶζ καὶ τὸν καθίζουν εἰς τὸ ἑδώλιον τῶν κατηγορουμένων).

Ὁ πρόεδρος.—Εἶπες ὅτι δὲν ξέρει ἡ Δικαιοσύνη τί κάνει . . . Ἐπιμένεις εἰς τὰ λόγια σου αὐτά;

Λα-Μπρίζ.—Μὰ κύριε πρόεδρε, ξέρει ἡ Δικαιοσύνη τί κάνει, ἀφοῦ καθένας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δέρνῃ τὸν ἄλλον καὶ ἔπειτα νὰ πληρώνῃ 16 φρ. καὶ ν' ἀθῳώνεται;

Ὁ εἰσαγγελεύς.—Κύριοι δικασταί: Ζητῶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 317, ἐδάφιον δεύτερον.

Ὁ πρόεδρος.—Πολὺ καλά.

(Συμβουλεύεται τοὺς δύο παρέδρους καὶ ἔπειτα ἀπαγγέλλει).

«Τὸ δικαστήριον σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον:

«Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διαδικασίαν προέκυψεν ὅτι ὁ εἰρημένος Λα-Μπρὶζ εἶπε περὶ τῶν δικαστῶν ὅτι «δὲν ξέρουν τί κάνουν», ἥτις ἔκφρασις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς προσβάλλουσα τοὺς δικαστὰς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν,

«Ἐπειδὴ αἱ λέξεις αὗται δημοσίως λεχθεῖσαι, γεγονυίᾳ τῇ φωνῇ, μὴ ἀναιρεθεῖσαι δὲ ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου, ἀποτελοῦσι τὸ ἀδίκημα τῆς ἐξυβρίσεως κατὰ τοῦ προσώπου τῶν δικαστῶν, ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν καθηκόντων των,

«Ἐπειδὴ τοῦτο ἀποτελεῖ ἀδίκημα προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου.

«Διὰ ταῦτα:

«Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 222 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἔχον οὕτως: «Ὅταν δικασταὶ προσβληθῶσιν ἐν τῇ ἰδιότητι αὐτῶν καὶ διὰ φράσεων ὑβριστικῶν ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν ἑαυτῶν καθηκόντων, ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως ἀπὸ ἑνὸς μηνὸς μέχρι δύο ἐτῶν. Ὅταν ἡ προσβολὴ γίνῃ κατὰ τὴν δημοσίᾳ συνεδρίασιν τοῦ δικαστηρίου, ἐπιβάλλεται ποινὴ δύο ἕως πέντε ἐτῶν εἱρκτῆς».

«Καταδικάζει τὸν εἰρημένον Λα-Μπρὶζ εἰς δύο ἐτῶν εἱρκτήν.

Λα-Μπρίζ *(ἐντελῶς ἠλίθιος πλέον)*. — Ἂν ἤξερα ὅτι, ἕνα χαστοῦκι κοστίζει δύο χρόνια φυλακή, ὅταν τὸ φάῃ κανεὶς καὶ δεκαὲξ φράγκα ὅταν τὸ δώσῃ, ἤξερα τί θἄκανα.

G. COURTELINE

ΕΙΣ ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

(ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ)

Ἐκηδεύσαμεν πρό τινων ἡμερῶν τὴν νεαρὰν σύζυγον τοῦ γέροντος διευθυντοῦ τοῦ ταχυδρομείου μας Γλυκοπιπέρη. Ἀφοῦ ἐθάψαμε τὴν ὡραία γυναῖκα, κατὰ τὸ ἔθιμον τῶν πάππων καὶ πατέρων μας, μετέβημεν εἰς τὸ ταχυδρομικὸν κατάστημα νὰ τὴν μνημονεύσωμεν.

Ὅταν παρέθεσαν τὰ «μπλενύ»*, ὁ γέρω-χῆρος ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ εἶπε:

—Τὰ ***μπλενὺ*** εἶναι κι' αὐτὰ ροδοκόκκινα σὰν τὴν μακαρίτισσα, ὡραῖα κι' αὐτά! Ἀπαράλλακτα ὅπως ἐκείνη!

—Ναί· εἶπον συναινοῦντες οἱ μνημονεύοντες. Ἦτο καλλονή, πράγματι, ἡ μακαρίτισσα. . . Γυναῖκα πρώτης ποιότητος!

—Μάλιστα. . . Ὅποιος τὴν ἔβλεπε τὴν ἐθαύμαζε . . . Ἀλλὰ ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα, κύριοι, ὄχι γιὰ τὴν ὀμορφιά της, ὄχι γιὰ τὸν καλὸ χαρακτῆρά της. Τὰ δύο αὐτὰ προσόντα εἶναι σύμφυῆ πρὸς τὴν γυναικεῖαν φύσιν καὶ ἀπαντῶσι συχνότατα εἰς τὴν ὑφήλιον. Ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα δι' ἕνα ἄλλο διαφορετικὸν προσὸν τῆς ψυχῆς της. Τὴν ἀγαποῦσα κυρίως τὴν μακαρίτισσαν—ὁ Θεὸς ν' ἀναπαύσῃ τὴν ψυχήν της—διὰ τὸ ὅτι μ' ὅλην τὴν εὐστροφίαν καὶ ζωηρότητα τοῦ χαρακτῆρός της ἦτο πιστὴ εἰς τὸν ἄνδρα της. Μοῦ ἦτο πιστή, μολονότι αὐτὴ ἦτο εἴκοσι μόνον χρόνων, ἐγὼ δὲ γλήγορα κλείνω τὰ ἐξῆντα. Ἦτο πιστὴ σὲ μένα τὸ γέρο.

Ὁ διάκος, ποῦ συνεγευμάτιζε μαζύ μας, μὲ εὔγλωττον μυκηθμὸν καὶ βήξιμον, ἐξέφρασε τὴν ἀμφιβολίαν του.

—Ὥστε, θὰ εἰπῇ δὲν τὸ πιστεύετε; Εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς αὐτὸν ὁ χῆρος.

—Ὄχι πῶς δὲν τὸ πιστεύω, ἀπήντησε ταραχθεὶς ὁ διάκος, ἀλλά. . . Ἡ νέαις γυναῖκες σήμερα. . . πάρα πολύ, αὐτό. . . ραντεβοῦ, πῶς προβανσάλ...

—Ἀμφιβάλλετε· ἐγὼ ὅμως θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω! Τὴν τιμιότητά της αὐτὴν τὴν συνεκράτουν ἐγὼ μὲ διάφορα μέσα, οὕτως εἰπεῖν, στρατηγικοῦ χαρακτῆρος, νὰ εἰποῦμε, ὡς εἶδος ὀχυρώσεως. Μὲ τὴν διαγωγήν μου καὶ μὲ τὴν πονηρίαν μου ἡ γυναῖκά μου οὐδέποτε θὰ ἠμποροῦσε νὰ μ' ἀπατήσῃ. Τὴν πονηρία τὴν μετεχειριζόμην διὰ νὰ περιφρουρήσω τὴν συζυγικὴν κοίτην. Ξέρω τέτοιες λέξεις ἐν εἴδει συνθήματος. Λέγω τὰς λέξεις αὐτὰς καὶ φθάνει· μπορῶ νὰ κοιμοῦμαι ἥσυχος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα. . .

—Καὶ ποιαὶ εἶνε αὐταὶ αἱ λέξεις;

—Ἁπλούσταται. Εἶχα διαδόσει εἰς τὴν πόλιν μίαν κακὴν φήμην. Ἡ φήμη αὐτὴ βέβαια θὰ σᾶς εἶναι γνωστή. Ἔλεγα εἰς τὸν καθένα: «Ἡ γυναῖκά μου Ἀλένα ἔχει σχέσεις μὲ τὸν ἀστυνόμον μας Ἰβὰν Ἀλεξέγεβιτς Ζαχβάτσκην». Αἱ λέξεις αὐταὶ ἦσαν ἀρκεταί. Κανεὶς δὲν θὰ εἶχε τὴν τόλμην νὰ ἐργολαβήσῃ τὴν γυναῖκά μου, γιατὶ θὰ εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τὸν ἀστυνόμον. Ὥστε ἂν ἐτύχαινε νὰ τὴν ἰδοῦν, ὅπου φύγει-φύγει, γιὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ ὑποθέσῃ τίποτε ὁ Ζαχβάτσκης, χέ-χέ-χέ. Καὶ γιὰ νὰ μπλέξῃ κανεὶς μὲ τὸ εἶδος ἐκεῖνο τοῦ μουστακαλῆ, ἄσχημα ἐπερνοῦσε μαζύ του. Τίποτε δὲν τὸ εἶχε νὰ σοῦ συντάξῃ πέντε πρωτόκολλα δῆθεν διὰ παράβασιν ὑγειονομικῶν διατάξεων. Βλέπει, λόγου χάριν, τὴν γάτα σου στὸν δρόμο καὶ σοῦ συντάσσει πρωτόκολλον, δῆθεν ὅτι ἀφίνεις ἐλεύθερον τὸ ζῶόν σου.

—Ὥστε λοιπὸν ἡ γυναῖκά σας δὲν ἦτον ἐρωμένη τοῦ Ἰβὰν Ἀλεξέϊτς; ἠρωτήσαμεν ἔκπληκτοι.

—Ὄχι, κύριοί μου, ἦτον πονηρία μου . . . Χὲ-χὲ-χέ. Καλὰ δὲν σᾶς τὰ κατάφερα; Λοιπὸν αὐτὸ τό.

Ἐπέρασαν τρία λεπτὰ ἐν σιωπῇ. Ἐκαθήμεθα καὶ δὲν ὡμιλοῦσε κανείς. Καὶ ἦτον ἐντροπὴ καὶ προσβολὴ δι' ἡμᾶς νὰ μᾶς γελάσῃ ὁ χονδρὸς καὶ κοκκινομύτης αὐτὸς γέρος.

—Ἔννοια σου μωρέ! Δὲν θὰ ξαναπαντρευθῇς· ἐψιθύρισεν ὁ διάκος.

(Ἐκ τοῦ Ρωσσικοῦ) Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

* Μπλενύ, εἶναι ἕνα εἶδος τηγανίτες ἀφράτες, ποῦ τρώγονται μὲ καυτὸ φρέσκο βούτυρο, μὲ ἀφρόγαλα, μὲ μαῦρο χαβιάρι καὶ ἄλλους μεζέδες. Σ. Μ.

Η ΤΡΙΧΡΩΜΙΑ ΜΑΣ

Αὐτή δὰ εἶναι καὶ ἂν εἶναι. Ἕως τώρα ἡ «Εἰκονογραφημένη», πρώτη εἰσαγαγοῦσα ἐν Ἑλλάδι τὴν τριχρωμίαν καὶ τετραχρωμίαν, εἶχε δημοσιεύσει τριχρωμικὰς εἰκόνας καὶ τετραχρωμικάς, ἐκτυπωθείσας μὲν ἐν τῷ τυπογραφείῳ Μάϊσνερ καὶ Καργαδούρη, ἀλλ' ἐν Εὐρώπῃ κατασκευασθείσας. Οὕτω τὸ «Ἄρμεγμα τῶν ἀγελάδων» ὅπερ ἔχομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 33ον τεῦχος τοῦ μηνὸς Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1907 ἦτο τριχρωμικὸν cliché, ὅπερ εἶχε παραχωρήσει ἡμῖν τὸ κατάστημα Gleitsmann, αἱ δὲ ἐκ τοῦ «Ἡρῴου τοῦ Ἀγῶνος» δημοσιευθεῖσαι τετραχρωμίαι, ἦσαν clichès, ἅτινα εὐγενῶς μᾶς παρεχώρησεν ἡ ἐνταῦθα Ἑλληνικὴ Ἐκδοτικὴ Ἑταιρία, ἥτις τὰ εἶχε κατασκευάσει εἰς τὰ καταστήματα Meisenbach, Riffarth & Co.

Ἀλλ' ἡ εἰκὼν τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Βενιζέλου, ἣν θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὴν α' σελίδα τοῦ προσεχοῦς τεύχους, εἶναι εἰκὼν ἑλληνικῆς τέχνης ἐξ ὁλοκλήρου, δι' ἣν πρέπει νὰ σεμνυνώμεθα ἀληθῶς, διότι πρώτην ἤδη φορὰν δημοσιεύεται ἐν Ἑλλάδι εἰς ἑλληνικὸν περιοδικόν, τριχρωμικὴ εἰκὼν ἐν Ἑλλάδι κατασκευασθεῖσα. Ἡ εἰκὼν αὐτὴ ἔχει τὴν ἱστορίαν της: Ἡ «Εἰκονογραφημένη» ὑπείκουσα εἰς γενικὴν τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὁμογενῶν ἐπιθυμίαν, κατὰ τὰς ἐπανειλημμένας τῶν ἐν Μακεδονίᾳ, Καυκάσῳ καὶ Ἀμερικῇ περιοδευόντων ἀπεσταλμένων μας προτροπάς, προυτίθετο νὰ δημοσιεύσῃ εἰκόνα τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων κ. Βενιζέλου ἔγχρωμον, ὅταν αἰφνης ὁ ἐνταῦθα μοναδικὸς φωτοτύπης, ὁ γνωστὸς ἀριστοτέχνης κ. Β. Παπαγιαννόπουλος, πρὸ πολλοῦ φιλοτίμως καταγινόμενος νὰ τελειοποιηθῇ εἰς τὴν τριχρωμίαν, κατώρθωσε — βέβαια κατόρθωμα πρέπει νὰ θεωρηθῇ, ὅταν ληφθοῦν ὑπ' ὄψει τὰ μέσα ποῦ διαθέτομεν ἐνταῦθα, — νὰ παραγάγῃ δι' ἀποσυνθέσεως τῶν χρωμάτων μιᾶς χρωματιστῆς, παστέλ, εἰκόνος τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ τὰς τρεῖς φωτογραφικὰς πλάκας, μὲ τὰς ὁποίας ἀναπαρήγαγε φωτοτυπικῶς θαυμασίαν προσωπογραφίαν τοῦ κ. Βενιζέλου. Εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην ὁ κ. Παπαγιαννόπουλος νὰ μᾶς δανείσῃ τὰς τρεῖς φωτογραφικὰς πλάκας, τὰς ὁποίας παρέλαβεν ἄλλος καλλιτέχνης, ὁ κ. Ἑλ. Καζάνης, ὁ ἀπαράμιλλος φωτοτσιγκογράφος καὶ πολύτιμος ἀληθῶς συνεργάτης τῆς «Εἰκονογραφημένης», ὅστις ἀπὸ τὴν θείαν πνοὴν τῆς Τέχνης καὶ αὐτὸς ὠθούμενος, τὰς ἀντέγραψε διὰ φωτογραφήσεως ὑπὸ σμίκρυνσιν καὶ τὰς μετέφερεν ἐπὶ τσίγκου αὐτός, παραγαγὼν οὕτω τὰ τρία τριχρωμικὰ clichès.

Η ΣΙΔΗΡΑ ΘΗΚΗ ΟΠΟΥ ΦΥΛΑΣΣΟΝΤΑΙ ΤΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑ

Κατόπιν τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ κ. Μάϊσνερ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν τέχνην του τὴν ἀπαράμιλλον ἀνασυνέθεσεν ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου μὲ τρία μελάνια τὰ χρώματα τοῦ πρωτοτύπου. Δὲν θὰ ἐξάρωμεν ἐνταῦθα τὴν ἐπιτυχίαν, ἥτις εἶναι ὀφθαλμοφανής. Θέλομεν μόνον νὰ πιστεύσουν οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν ὅτι τὰ ἐμπόδια, αἱ ἐλλείψεις, αἱ ἀτέλειαι, αἵτινες ἐδέησε νὰ παρακαμφθοῦν εἶναι ἀσύλληπτοι. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐξαίρει τοὺς κόπους καὶ τὴν δεξιότητα ὅλων.

ΤΑ ΔΥΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Ὡσὰν νὰ μὴ ἦτο πολὺ τὸ ἓν Πανεπιστήμιον, τὸ ὑπὸ τοῦ Ὄθωνος ἱδρυθὲν Ἐθνικόν, ὡσὰν νὰ μὴ μᾶς ἤρκει ἡ πρὸς τὸν Προϋπολογισμὸν τοῦ Κράτους καὶ πρὸς τὰς θέσεις τῶν τράμ ἀκόμη ἐπιβραμοῦσα σωρεία ἐπιστημόνων καὶ ἰδοὺ μᾶς προσετέθη καὶ δεύτερον τοιοῦτον, τὸ Καποδιστριακόν. Ἔπρεπεν ὅμως νὰ πληρωθοῦν αἱ ἐπιθυμίαι ἑνὸς μεγάλου τέκνου τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Κερκυραίου Δομπόλη, καταλιπόντος μέγα ποσὸν εἰς χεῖρας τῆς Ρωσσικῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ παραδοθῇ τοῦτο τῷ 1906 εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν καὶ δι' αὐτοῦ ἱδρυθῇ ἐν τῇ κατὰ τὸ ὡς ἄνω ἔτος πρωτευούσῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου Πανεπιστήμιον. ὅπερ νὰ ὀνομασθῇ Καποδιστριακόν. Ὁ μακαρίτης Δομπόλης συνεδέετο διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ κυβερνήτου, τίς οἶδε δὲ ποῦ ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἦτο κατὰ τὸ 1906 ἡ πρωτεύουσα τοῦ Κράτους. Ἀλλὰ καὶ τῷ 1906 πρωτεύουσα εὑρέθη ἡ πόλις τῆς Ἀθηνᾶς, οὕτω δὲ κατ' ἀνάγκην ἀναπόδραστον ἡ Διπλῆ Βουλή, παρὰ τὰς ἀντιδράσεις τῶν λόγῳ πατριωτισμοῦ Κερκυραίων βουλευτῶν, θελόντων νὰ ἰδιοποιηθῶσι τὸ Καποδιστριακὸν Πανεπιστήμιον καὶ τῶν Πατρινῶν, θελόντων τὴν ἕδραν ἐν Πάτραις ἢ ἐν Καλαβρύτοις καὶ τῶν Θεσσαλῶν καὶ τῶν Πελοποννησίων καὶ τῶν Νησιωτῶν ἀκόμη ἐψήφισε νόμον ὀργανικὸν δι' ἀμφότερα τὰ Πανεπιστήμια. Οὕτω καὶ τὸ Ἐθνικὸν καὶ τὸ Καποδιστριακὸν ἔχουσι κοινὸν τὸν Πρύτανιν καὶ τὸ μὲν Ἐθνικὸν ἀριθμεῖ δύο μόνον σχολάς, ἤτοι τὴν Ἰατρικὴν καὶ τὴν Φυσικομαθηματικήν, τὸ δὲ Καποδιστριακὸν τρεῖς, ἤτοι τὴν Νομικήν, τὴν Θεολογικὴν καὶ τὴν Φιλοσοφικήν. Διὰ τῶν αὐτῶν νόμων διερρυθμίσθησαν σοφώτατα πᾶσαι αἱ λεπτομέρειαι τῆς λειτουργίας τῶν δύο Πανεπιστημίων, ἤτοι τὰ τῶν ἐγγραφῶν, παραδόσεων, διορισμοῦ καθηγητῶν, ἕδραι προσετέθησαν, ὅπερ δὲ σπουδαιότερον ἐλήφθη πᾶν μέτρον πρὸς παρεμπόδισιν τοῦ λοιποῦ τῶν ἐκτρόπων, φοιτητικῶν συγκεντρώσεων, ἀποδοκιμασιῶν καθηγητῶν κ.λ., ἅτινα ἐκηλίδωνον τὸ Πανεπιστήμιον πρίν.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΝΕΛΛΙΔΗΣ

Συμμεριζόμενοι ὁλοκλήρου τοῦ Τύπου τὴν θλῖψιν ἀγγέλομεν τὸν θάνατον σεβαστοῦ συναδέλφου τοῦ Ἱδρυτοῦ καὶ Διευθυντοῦ τῶν «Καιρῶν», Πέτρου Κανελλίδου. Ὁ ἀείμνηστος ἀνήρ, μαχητὴς τοῦ ὅπλου καὶ τοῦ καλάμου ἀνεδείχθη ἐνωρὶς διὰ τοῦ θάρρους του καὶ τῆς εὐθύτητος τοῦ χαρακτῆρός του.

Γεννηθεὶς τῷ 1848 ἐδόξασε τὸν κλάδον ἐπὶ τριάκοντα ἐννέα ἔτη καὶ οἱ «Καιροὶ» ἐσυμβόλιζον πλέον τὸ φύλλον τὸ μὲ ἁπλότητα καὶ ἀναλυτικότητα συμβουλεῦον, τὸ δριμύτατα καὶ μὲ δύναμιν λογικῆς ἀντιπολιτευόμενον, τὸ πραγματευόμενον τὰ παρουσιαζόμενα ζητήματα ἐν πλήρει ἐπιγνώσει.

Εἰς τὸν Ναὸν τῆς Μητροπόλεως ἐπικήδειον εἰς τὸν ἀείμνηστον συνάδελφον ἐξεφώνησεν ὁ Διευθυντὴς τῶν «Ἀθηνῶν» κ. Πῶπ. Συλλυποῦμεθα ἐκ καρδίας τὰς θυγατέρας καὶ τοὺς οἰκείους τοῦ μεταστάντος.

ΔΡΑΓΑΤΣΕΙΟΝ

Βεβαίως δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ συστήσωμεν τὸ Δραγάτσειον Λύκειον. Τὸ ὑπενθυμίζομεν ἁπλῶς εἰς τοὺς ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ Ἐξωτερικῷ Ἕλληνας.

Οἱ καρποὶ πολυετοῦς πείρας, καρποὶ τοὺς ὁποίους εἶδεν ὅλος ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς τοὺς ἐν τοῖς κόλποις του ἀποφοίτους τοῦ Δραγατσείου, ἐγγυῶνται ὅτι ἀδιάκοπος θὰ εἶνε ἡ ἐκτίμησις γονέων πρὸς τὸ εὐεργετικὸν ἵδρυμα τὸ τόσας ἐπειδειξάμενον προόδους.

ΟΙ ΑΓΧΙΑΛΙΤΑΙ

Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐγκατέστησε τὰ ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀπηνοῦς διωγμοῦ τῶν Βουλγάρων, τοὺς ἐξ Ἀγχιάλου πρόσφυγας, εἰς δύο νέας πόλεις τῆς Θεσσαλίας, ἐπίτηδες κτισθείσας, τὴν Νέαν Ἀγχίαλον καὶ τὴν Εὐξεινούπολιν. Ἔλαβε πᾶσαν πρόνοιαν, ὡς ὤφειλε, περὶ αὐτῶν, διένειμε δὲ εἰς αὐτοὺς καὶ γαῖας πρὸς καλλιέργειαν. Οἱ καθῆμενοι οἱ πρόσφυγες ἐπεδόθησαν μετὰ ζήλου εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν γαιῶν αὐτῶν, σήμερον δὲ μεγάλαι ἐκτάσεις καπνοῦ τείνουν νὰ γίνουν πηγὴ νέου πλούτου ἐθνικοῦ. Ἡ κάτωθι εἰκὼν παριστᾷ ἀγρότας τῆς Ν. Ἀγχιάλου καλλιεργοῦντας καπνόν.

ΤΟ ΦΑΙΔΡΟΤΕΡΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Εἶναι ἀναντιρρήτως οἱ στίχοι τοῦ δημοφιλοῦς μας ποιητοῦ Γ. Σουρῆ. Ἐὰν θέλετε νὰ διέλθετε εὐθύμους ὥρας, ἀναγνώσατε τὰ «Ἅπαντά» του. Ἐξεδόθησαν εἰς 2 τόμους καὶ περιλαμβάνουν εἰς 620 σελίδας 243 ποιητικά του ἔργα. Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκδοτικῇ Ἑταιρίᾳ—Ἀθῆναι, 13, ὁδὸς Πανεπιστημίου—ἀντὶ δραχμῶν 8. Εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρ. τελῶν.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκυκλοφόρησε καὶ πάλιν ὀγκώδης ὁ «Ὁδηγὸς τῆς Ἑλλάδος», ὃν ἐκδίδει ὁ κ. Ν. Ἰγγλέσης. Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι ἀληθὴς Ἡράκλειος Ἄθλος, τὸν ὁποῖον μόνον ἕνας Ἰγγλέσης ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας. Ὁ ἐφετεινὸς «Ὁδηγὸς τῆς Ἑλλάδος» εἶναι ἐπηυξημένος ἐν πολλοῖς, καὶ ὡς ἔκδοσις δὲ βελτιωμένος σημαντικῶς. Ἐπὶ πλέον παρουσιάζει αἰσθητὰς μεταρρυθμίσεις, καθιστῶσας αὐτὸν μᾶλλον εὔχρηστον καὶ ἀληθῶς πολύτιμον θησαυρὸν ὁδηγιῶν διὰ πάντα ἐμπορευόμενον, διὰ πᾶσαν ἐπιχείρησιν, διὰ πᾶν γραφεῖον. Τιμᾷ τὸν τόπον πράγματι τὸ ἔργον τοῦτο, ὅμοιον τοῦ ὁποίου ὀλίγαι μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν, δι' ὃ καὶ ἡ «Εἰκονογραφημένη» συγχαίρει τὸν καλόν της φίλον κ. Νικ. Ἰγγλέσην εἰλικρινῶς διὰ τὸν ἄθλον του.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Εἷς ἐκ τῶν τελευταίων Ὑπουργῶν τοῦ Ὄθωνος ἐνεχόμενος πολὺ εἰς τὰς αὐθαιρεσίας ποῦ ἐπροκάλεσαν τὴν ἔξωσιν τῶν Βασιλέων, ἐκλήθη νὰ μετάσχῃ γεύματος, ὅπερ θὰ ἐτίμα ὁ ἄρτι ἐκλεγεὶς βασιλεὺς Γεώργιος. Ὁ ἄνθρωπος τὰ ἔχασε. Αὐτός, Ὑπουργὸς τοῦ Ὄθωνος, ἦτο δυνατὸν νὰ παρακαθήσῃ εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν μὲ τὸν νέον Βασιλέα; Ἐπὶ πολὺ κατείχετο ἀπὸ ἀμηχανίαν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν.

—Ὦ ἀδελφέ, εἶπε. Θὰ μιμηθῶ τοὺς Βασιλεῖς, ποῦ ἐκορόϊδευαν τοὺς Ὑπουργοὺς ὅταν ἔπεφταν. Κι' ἐκεῖνοι ἔχουν πέσει τώρα... Θὰ πάω λοιπὸν στὸ γεῦμα.

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΓΧΙΑΛΟΥ ΚΑΛΛΙΕΡΓΟΥΝΤΕΣ ΚΑΠΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις, Τυπογραφεῖον «Ἑστία» Κ. Μάϊσνερ καὶ Ν. Καργαδούρη — 8541.